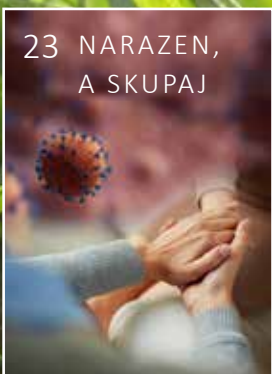

Občinski list

Glasilo občine Renče-Vogrsko

23 NARAZEN,
A SKUPAJ

14 ŠOLA IN VRTEC
OD DOMA

Ko postaneš še
enkrat učitelj –
učitelj na daljavo

28 NARAZEN, A SKUPAJ

Prostovoljci, ki so
svoj čas nesebično
namenili za pomoč ob
epidemiji koronavirusa

36 SOBIVANJE Z NARAVO

22. april – svetovni
dan Zemlje

Kazalo

Beseda uredništva	stran	2
Županova beseda	stran	3
Občinska uprava	stran	4
Iz Občine	stran	6
Preden smo zaprli vrata	stran	7
Šola in vrtec od doma	stran	13
Narazen, a skupaj	stran	23
Zgodovina naših krajev	stran	33
Povedali so nam	stran	34
Sobivanje z naravo	stran	36
Društva	stran	37
Zdravje je vrednota	stran	40
Obvestila	stran	41
Razvedrilo	stran	42

OBČINSKI LIST – URADNO GLASILO OBČINE RENČE-VOGRSKO

Število izvodov Občinskega lista, ki ga prejmejo vsa
gospodinjstva v občini brezplačno, je 1500.

Naslov: Občina Renče-Vogrsko, Bukovica 43, 5293 Volčja Draga,
Telefon: (05) 338 45 00

Uredništvo: Alenka Gregorič – glavna in odgovorna urednica,
Vesna Pahor, Mateja Ščuka, Irena Rovar, Hana Šuligoj, Renata
Tischer in Denis Čotar

Lektoriranje: Anja Nikolavčič

Strokovni članki niso lektorirani s strani našega lektorja.

Oblikovanje in grafična postavitve: Matjash Matjaž Bizjak

Tisk: Grafika Soča d.o.o.

Datum izida glasila: 18. junij 2020

Spoštovani bralci!

Tudi to pomlad je narava izpolnila svoje poslanstvo do popolnosti. Ozelenila nam je travnike, jih posula z marjeticami in regratovimi lučkami, zvalila čebele iz panjev, na nebo povabila sonce, z njim svetlobo in tisto prijetno toploto, ki jo vedno težko pričakujemo.

Pa vendar smo jo doživljali drugače kot doslej.

Tam nekje se je pojavil neviden sovražnik, ki se je vztrajno sprehajal po naši zemlji, in čeprav smo mislili, da je tako zelo daleč, je bil nenadoma tudi pred našimi vrati in želel vstopiti.

Zato smo morali vrata zapreti.

Zapri smo mnoga in ostajali v svojih domovih z željo, da bi se ta nezaželjeni gost utrudil in izginil.

Življenje je dobilo drugačno podobo in nam prepustilo odločitev, kako jo bomo sprejeli.

Ali znamo poiskati dobro v slabem?

Ali zmoremo videti, da nam, kljub temu da smo nekaj izgubili, še vedno ostaja veliko.

Ali znamo biti hvaležni, da nam je dano živeti na tem čudovitem koščku zemlje, kjer lahko utrgamo marjetico, pihnemo v regratovo lučko in poklepeta s sosedom čez ograjo.

Ali se zavedamo, kakšno srečo imamo, da ne ležimo na bolniški postelji ali stojimo ob njej v skafandru s strahom, da se nevidni sovražnik naseli v nas in ga odnesemo s seboj.

Čas se ni ustavil, življenje še vedno odšteva dneve in piše mnoge zgodbe.

Med strani tega glasila smo želeli ujeti razmišljanja in zgodbe, ki jih je življenje napisalo to pomlad.

Uredniški odbor se vam zahvaljuje, da jih delite z nami.
Uživajte življenje in ostanite zdravi. •

 Alenka Gregorič

Županova beseda

OBČINA RENČE-VOGRSKO

Za nami so težki dnevi, tedni in meseci, ki smo jih preživel v pri-
mežu virusa covid-19. Žal se tudi
mi v upravi naše Občine Renče-
Vogrsko nismo zavedali, kako
bomo preživel to leto in na kakšni
preizkušnji bomo. Ob nenadnem
zavedanju, kako smo ranljivi, smo
se zedinili in se bili prisiljeni hitro
prilagajati na nove okoliščine. Ti
novi ukrepi, delovne akcije, uskla-
jevanja, prilagajanja, planiranja,
uvajanja novih ukrepov v vsako-
dnevno življenje so nam v občinski
upravi še povečali obseg dela. V
celotnem času epidemije in vseh
ukrepov je občinska uprava delo-
vala nemoteno, a na način, ki ga ni-
smo bili vajeni – z delom od doma
in občasno v upravi z ustreznimi
zaščitami in ukrepi. Na tak način
smo še vedno skušali zagotavljati
vse storitve, ki jih na občini v nor-
malnih okoliščinah lahko zagota-
vljamo. Seveda v mejah, ki so nam

jih okoliščine in zakoni dopuščali.
Veliko vikendov je bilo preživetih
delovno, saj je bilo potrebno ukre-
pe, ki so bili predhodno sprejeti s
strani države, vpeljati z začetkom
delovnega tedna.

Ob tej priložnosti bi se rad zahvalil vsem
uslužbencem občinske uprave za njihovo
delo, ustvarjalnost pri prilagajanju in ne-
moteno zagotavljanje vseh storitev našim
občanom.

Ogromno dela je bilo opravljenega s
Civilno zaščito Občine Renče-Vogrsko, ki
je s poveljnikom Ivanom Gregoričem na
čelu opravila veliko delo v zagotavljanju
varnosti vseh nas. Tudi civilna zaščita je
bila dana na preizkušnjo, ki je v naši Obči-
ni še ni bilo, in s ponosom lahko rečemo,
da se je odlično odrezala. Velika zahvala
gre prav vsem članom in prostovoljcem
Civilne zaščite Občine Renče-Vogrsko ter
donatorjem.

In prav v sklopu delovanja civilne zaščite
gre velika zahvala prostovoljnim šiviljam in
krojačem ter prostovoljcem, ki so razna-
šali zaščitne maske in potrebščine tistim,

ki sami niso mogli ponje. Prav te zaščitne
maske, ki so in bodo zagotavljale zdra-
vstveno varnost vseh nas, so delo rezanja,
šivanja, pranja, razkuževanja, pakiranja in
dostave ... skratka večjega organiziranega
dela, katerega se včasih bolj malo zaveda-
mo ali ga jemljemo za samoumevna. Za
vsem tem so stale ure prostovoljnega dela
in mnogo vloženega truda, za kar je vsaka
zahvala premajhna. Verjamem, da smo
jim prav vsi hvaležni.

In saj poznate rek: »Ko ima hudič mlade...«
V tem primeru bi se posebej zahvalil na-
šemu Prostovoljnemu gasilskemu društvu
Renče-Vogrsko, ki je poleg pomoči v boju
proti epidemiji v času korone posredovalo
pri več intervencijah, od tega tudi pri eni
največjih naravnih katastrof na Gorškem
z gozdnim požarom, ki se je sprevrgel v
kemični požar na Vogrskem. Hvala vsem
našim članom PGD in vsem ostalim eno-
tam, ki so ta požar pogasile.

Največja zahvala gre pa vam, dragi občanke
in občani naše občine, ker ste upoštevali
vse ukrepe, se odgovorno in preudarno
obnašali, po potrebi priskočili na pomoč in
se z zgledom vedli do sokrajanov. Kot re-
zultat se lahko pohvalimo z zdravo občino
brez uradne okužbe in brez žrtev.

V upanju, da nam ne bo ponovno treba
vsega zgoraj navedenega, se vam vsem is-
kreno zahvaljujem in želim veliko zdravja. •

Vaš župan
Tarik Žigon

Ana Vuk

»Ti pa nisi iz Renč?« je verjetno stavek, ki sem ga največkrat slišala, odkar sem se pred več kot 8 leti preselila z briških gričev na rob Vipavske doline. Ne, res nisem iz Renč (smeh), prihajam iz Goriških brd in po srcu bom za vedno ostala Brika. Vseeno pa so Renče postale moj dom in kraj, kjer sem si ustvarila družino in kjer se skušam že od samega začetka kar čim bolj aktivno vključiti v lokalno življenje. To se je le še okrepilo, ko je hčerka šla v vrtec in sem postala najprej predstavnica staršev v Svetu staršev OŠ Renče, kmalu zatem pa še članica in predsednica Upravnega odbora Šolskega sklada OŠ Renče. V ponos mi je, da smo skupaj z ostalimi člani upravnega odbora in zaposlenimi na OŠ Renče ob podpori ravnatelja izpeljali kar nekaj uspešnih prireditev in s pomočjo prebivalcev naše občine pomagali sofinancirati dejavnosti otrok iz socialno šibkejših družin in tudi nakup opreme z naslova nadstandarda. Naša želja in cilj sta bila s svojim delovanjem in zgle-dom povezati skupnost in postaviti dolgoročne temelje za aktivno delovanje sklada tudi v prihodnje,

kar verjamem, da nam je tudi uspelo. Žal mi je, da teh funkcij ne bom mogla več opravljati, hkrati pa verjamem, da bodo v Upravnem odboru Šolskega sklada še naprej pridno delali in skrbeli za zastavljene cilje.

Po izobrazbi sem diplomirana etnologinja in kulturna antropologinja, kar je mogoče malo manj znan poklic. Ker so me že od nekdaj zanimali kulturna dediščina, tradicija, šege in običaji tako v domačem okolju kot po svetu, izbira študija ni bila težka in ljubezen do tega področja še ostaja. Če bi se dalo, bi ves dopust porabila za raziskovanje oddaljenih dežel, spoznavanje prebivalcev, drugačnih kultur in kulinarike, saj mi to vedno napolni dušo. Ko pa se vrnemo domov, vedno znova ugotovim, kako je lepa naša dežela in kaj vse ponuja. Prosti čas namenjam odkrivanju lepote bližnje in daljne okolice, branju, peki, športu in seveda druženju z družino in prijatelji.

Po končanem študiju na Goriškem ni bilo možnosti zaposlitve v segmentu moje izobrazbe in ker se mi je

ponudila priložnost, sem svojo službeno pot začela v marketingu v podjetju Meblo Jogi, od tam pa sem šla na Bolton Adriatic d.o.o., najprej v marketing, nato pa v prodajo, kjer sem bila zaposlena do nastopa nove funkcije v občinski upravi Občine Renče-Vogrsko. Tukaj bom kot direktorica skrbela za vodenje in organizacijo občinske uprave, koordinacijo in razporejanje dela med zaposlenimi, pripravo splošnih aktov občine in še mnogo drugega. Najprej me seveda čaka še nekaj učenja in izobraževanja, imam pa odlične in potrpežljive učiteljice in učitelje, česar sem zelo vesela. Lahko rečem, da je delo v občinski upravi precej drugačno od dela v gospodarstvu, vendar sem se na to delovno mesto prijavila, ker sem si želela novih izzivov, predvsem pa, ker vidim še ogromno potenciala v razvoju naše občine, tako na področju kmetijstva, turizma kot tudi gospodarstva. Mogoče je naša občina res majhna, vendar verjamem, da se lahko razvija in kosa z drugimi boljše situiranimi občinami, še posebej če bomo vsi skupaj stremeli k istim ciljem.

Ali kot je rekel že Roosevelt: »Naredi, kar moreš; s tem, kar imaš, in tam, kjer si.« •

 Ana Vuk
 Denis Čotar, osebni arhiv

V slovo in spomin sodelavki Nadji Vodopivec (1971–2020)

21. marca, na prvi spomladanski dan, nas je po desetih letih skupnega dela v občinski upravi za vedno zapustila naša draga sodelavka in prijateljica **Nadja Vodopivec**. Bolečina ob tragični izgubi nas je še toliko bolj prizadela, saj se zaradi izrednih razmer nismo mogli v polnem številu udeležiti njenega poslednjega slovesa.

Zato smo ob uri njenega pogreba njeni sodelavci vsak na svojem domu prižgali svečko in bili v mislih pri njej in pri njeni strti družini – treh otrocih, možu, starših, bratu ... Njeni otroci so se od nje morali posloviti ravno 25. marca, na materinski dan. Ne moremo si predstavljati njihove bolečine ob izgubi, že praznina, ki jo je čutil prav vsak od nas, je bila neizmerna. Naša Nadja je bila zadnjih deset let nepogrešljiv del občinske uprave in skupaj z vsemi nami pisala zgodbo naše mlade občine. Delala je v računovodstvu in tako kot v svojem vsakdanjem življenju drugače kot pridna, marljiva in skrbna niti ni mogla biti.

A to so samo suhoparna dejstva, ki ne povedo veliko o naši Nadji.

Nadja je bila enkratno človek in sodelavka, ki si jo lahko samo želiš ... Skromna, duhovita, iskrena, čista duša. Čisto pre-

prosto, nisi mogel, da je ne bi imel rad. V srca nas sodelavcev se je tako močno zasidrala, kot nihče drug. Med nami zagotovo ni bilo nikogar, ki bi Nadje ne imel rad, in nikogar, ki ji bi kadarkoli kaj zameril ali se z njo skregal. Vse, kar ti je Nadja rekla, je temeljilo na zdravi kmečki pameti in življenjski logiki. Vsak od nas je od Nadje dobil točno to, kar je v tistem trenutku potreboval ... pravo besedo, nasvet, nasmeh ...

Njena pozitivnost in dobra volja sta bili vselej nalezljivi. Bila je resnično nepogrešljiv del našega kolektiva. Njen nasmeh

ti je tudi v mrkem in turobnem dnevu prinesel posebno toplino.

S svojo kraško trmo, ki nam bo vedno za vzor, je v prvi bitki uspela premagati težko bolezen, a žal je ob njeni ponovitvi izgubila boj. Ampak prav nikoli se ni predala brezupu, nikoli ni niti za trenutek dovolila, da bi jo kdo pomiloval.

Bolečina ob izgubi je še vedno zelo, zelo huda in vemo, da žal tudi nikoli ne bo popolnoma izginila. Navaditi se bomo morali živeti z njo ... A Nadje zagotovo ne bomo nikoli pozabili.

Toliko stvari smo si še želeli z njo doživeti, deliti ... toliko besed je ostalo neizrečenih ...

Tako kot vedno, se zdi, da odhajajo samo najboljši ljudje. A kot bi rekla Nadja: »tako je življenje in živeti je treba naprej«.

Draga Nadja, hvala ti za vse, in naj ti bo lepo na tvoji novi poti.

Se vidimo zopet nekega dne na drugi strani mavrice. •

 Sodelavci
 Neva Močnik

Občina Renče-Vogrsko vključena v Zeleno shemo za pridobitev znaka Slovenia Green

Občina Renče-Vogrsko v teh časih ne počiva. V turizmu na žalost časi niso primerni za promocijo turizma, so pa toliko bolj primerni za njegov razvoj. V sklopu letošnjega poziva za pridobitev znaka Slovenia Green se je Občina kot destinacija prijavila v zeleno shemo slovenskega turizma z željo, da znak pridobi v roku enega leta. Z njim se bo na slovenskem, evropskem in globalnem trgu predstavljala kot trajnostno naravnana destinacija.

Zelena shema slovenskega turizma (ZSST) je nacionalni program in certifikacijska shema, ki pod krovno znamko Slovenia Green združuje vsa prizadevanja za trajnostni razvoj turizma v Sloveniji, destinacijam in ponudnikom ponuja konkre-

tna orodja za oceno in izboljšanje trajnostnega delovanja ter skozi znamko Slovenia Green to zeleno delovanje tudi promovira. Do sedaj je znak Slovenia Green Destination uspešno pridobilo 53 slovenskih destinacij. (vir: www.slovenia.info)

Zelena politika

V začetku leta je Slovenska tiskovna agencija (STO) v sodelovanju z mednarodno organizacijo Green Destinations in Zavodom tovorna trajnostnega turizma Goodplace pozvala slovenske destinacije in ponudnike, da se vključijo v Zeleno shemo slovenskega turizma. V sklopu letošnjega poziva za pridobitev znaka Slovenia Green se je v shemo prijavila tudi destinacija Občina Renče-Vogrsko. S svojimi zelenimi prizadevanji, ukrepi in rešitvami se želi potegovati za pridobitev znamke Slovenia Green. V naslednjem

koraku, ko bodo dogodki in druženja spet mogoči, bo **župan Občine Renče-Vogrsko** podpisal tudi t. i. Zeleno politiko, ki je temeljna zaveza destinacije, da deluje po trajnostnih načelih in si nenehno prizadeva za izboljšave s področja.

Pridobitev znaka za ponudnike

V Zeleno shemo slovenskega turizma lahko vstopijo tudi ponudniki v občini, ki lahko po pridobitvi enega od v shemi priznanih okoljskih znakov pridobijo znak Slovenia Green Accommodation/Attraction ali Cuisine in znak za turistične agencije in parke ter s tem skupaj z občino soustvarjajo trajnostni razvoj. Tudi na tem področju smo na Občini Renče-Vogrsko že stopili v kontakt s ponudniki v smeri pridobivanja omenjenih znakov. •

 Matjaž Zgonik
Občinska uprava Občine Renče-Vogrsko
 Sasa Vukovič

Pustovanje

Že več let zapored nas organizatorji pustnih povork v Šempetru pri Novi Gorici in v Savodnjah ob Soči prisrčno povabijo k sodelovanju v pustnih povorkah z željo, da delček predstave, ki jo običajno pripravimo v prednovoletnem času za naše krajanje, v zadnjih letih pa smo deležni tudi obiska iz širše okolice in dlje, prenesemo tudi na ulico oziroma v pustno rajanje. Kar nekaj let se povabilu nismo odzvali, misleč, da s predstavo naših pravljic v kratkih odsekih ne bi bili razumljeni. Pa smo se lansko leto le odločili in prvič tudi nastopili. In ker nam je spomin na lanske krstne nastope na pustnih povorkah še dolgo risal nasmeške na obraz, smo se odzvali tudi na letošnja povabila in se obeh pustnih sprevodov z veseljem udeležili. Tokrat smo se številnim obiskovalcem predstavili s kratkim izsekom iz pravljice Peter Pan, ki smo jo upodobili v naši letošnji božično-novoletni kotalkarski reviji.

stop na pustni povorki je sam po sebi prava atrakcija, že zaradi naše posebnosti, kotalk, ki omogočajo večjo širino predstavitve, hitrejše premikanje in s tem bolj dinamične koreografije. Pozornost pa pritegnejo tudi kotalkarski dresi, ki niso vsakdanji pustni kostumi, temveč so običajno obogateni z bleščicami in številnimi dodatki ter tako krojeni, da so v gibanju še nekoliko bolj izraziti. Gledalci ob pogledu nanje ne uspejo ostati ravnodušni. A nam to ni dovolj, pravi osebnostni izgled vsakega lika dopolnimo z izrazito lepim ličenjem ne glede na to, ali je to lik gusarja, Indijanca ali dreves, živalic in izgubljenih otrok. A tako na naših nastopih kot v pustni povorki je še posebej pomembno ... nekaj več. Doseči, da se bo vsakdo za trenutek ustavil in pobližje pogledal, kaj se v tej skupini dogaja, kaj posebnega prikazujejo, ali je kakšna pustna maska še toliko bolj izrazita? In tudi v tem smo bili letos uspešni z izdelavo našega krokodila, ki je pustil odprtih ust prav vse, marsikdo pa se ga je čisto ustrašil, češ, da je kot živ. Da pa je bil naš Peter Pan s svojimi spremljevalci že od daleč prepoznaven, smo v tednu priprav izdelali tudi mini gusarsko ladjo, ki je prav lepo prevažala vso nepotrebno opremo za predvajanje glasne dinamične glasbe, na katero smo izvajali predvideno koreografijo.

Na pustno soboto smo se dobili že zgodaj

tekmovalci, rekreativci, trenerji in starši otrok. Lepo vreme, polno obiskovalcev, veliko navdušenja in neskončni val pozitivnih odzivov so pripeljali vedrino, ponos in široke nasmeške na naše obraze. Veselje je bilo neizmerno, ko smo v Šempetru pri Gorici zasedli 3. mesto in prejeli za nagrado velikansko mortadelo. V še številčno večji zasedbi smo enako koreografijo večkrat ponovili v Savodnjah, kjer je bila konkurenca še večja in obiskovalcev še veliko več. Zasedli smo zelo dobro 8. mesto. Savodnjski sprevod poteka vzdolž celotne vasi, ples na kotalkah je potrebo ponoviti velikokrat, kar je na asfaltu zelo, zelo težko, a kljub temu prispemo v zaključni prireditveni prostor z izjemno energijo in navdušenjem ob zavedanju, koliko tisoč ljudi nas spozna in izve od kod prihajamo, iz Renč. Tako v soboto kot v nedeljo smo se po nastopu zadržali med obiskovalci in se z veseljem slikali z mimosidročimi, ki so bili navdušeni nad kostumi. Ob zaključku pustne povorke v Šempetru je manjša skupinica obiskala tudi otroke na oddelku v bolnišnici Franca Derganca in se jim predstavila.

Naše kotalkarske nastope na pustnih povorkah izkoristimo vsestransko, saj niso le priložnost za druženje, krepitev vezi in promocijo kotalkarskega športa, pač pa tudi za to, da pred začetkom tekmovalne sezone tekmo-

Komaj smo se po reviji malo oddahnili in kotalkarsko dvorano ponovno pripravili za redno treniranje naših tekmovalcev, že je nastopil čas za pripravo in ustvarjanje koreografije, glasbe in priločne scenografije za nastop, prirejen čisto drugemu okolju. S pridom smo uporabili lanskoletne izkušnje, bile so zelo dobrodošle. Letos smo tako odpravili številne pomanjkljivosti, ki so nam lani ponagajale ob naši prvi predstavitvi tako množičnemu občinstvu, ki se običajno ob pustovanju zbere na ulicah. Kotalkarski na-

zjutraj, saj je bilo potrebno poskrbeti za vse frizure in temeljito ličenje. Ko smo vsem nastopajočim zamenjali še kolesca za kotalkanje po asfaltu, smo se posvetili kratki ponovitvi koreografije in obraznemu izražanju posameznih vlog. In napočil je čas za naš odhod ... Najprej smo preganjali zimo v povorki v Šempetru pri Gorici, že naslednje nedeljsko popoldne pa v Savodnjah ob Soči. Preživeli smo dva polna dneva čistih emocij. Nastopili so naši člani od najmlajših do najstarejših, trenutni tekmovalci, bivši

valce pripravimo na predstavitev pred veliko množico gledalcev. To je priložnost, ko se po krajšem zimskem premoru brez tekmovalnj in nastopov ponovno srečamo s tremo pred nastopi, jo premagamo in tako opravimo enega izmed korakov proti prvim tekmovaljem v tekmovalni sezoni, ki se običajno pričnejo prvi teden v mesecu marcu. ●

 [Trenerji KK Renče](#)
 [Arhiv KK Renče](#)

Poskočne in vesele pustne šeme

Se še spominjate zimskih mesecev, ko smo gledali v nebo in z nestrpnostjo pričakovali snežinke? Teh preteklo zimo res ni bilo zelo veliko. Kdo ve, mogoče so jih pregnale pustne šeme, ki so nas na pustni torek razveselile tudi na Vogrskem.

Če verjamete ali ne, tudi v **Godbeniško šolo** so prišle. Zaigrale so na instrumente in se učile pri nauku o glasbi. Ker so bile tako pridne in ubogljive, so za nagrado prejele sladke dobrote. •

✍️ Valentina Gregorič Saksida
📷 Kristina Saksida

Tralala, hopsasa, pustne smo šeme

V **Vrtcu Bukovica** smo pust začeli praznovati že v ponedeljek, 24. februarja, ko smo v avli vrtca pripravili pustne igrarije. Vzgojiteljici najmlajše skupine sta se našemili v dojenčka in bombonček ter se predstavili skupinama **Pikapolonice** in **Metulji**. Nato pa so se nam z maskami, ki so jih naredili sami, pridružili še otroci iz skupine **Čebele**. Skupaj smo se pogovorili o pustu, maskah in pustnih običajih ter otrokom pripravili krajšo igrico. Vzgojiteljice smo se oblekle v različne pustne šeme, otroci pa so ugotavljali, katere šeme so. Za konec smo skupaj zaplesali.

Naslednji dan pa ... le kje so otroci? In kje vzgojiteljice? Ta dan so v vrtec prihajale pustne šeme, ena lepša kot druga. Po malici s slastnim krofom smo se z otroki iz vrtca in šole namenili na obisk v občinsko stavbo, kamor smo bile prijazno povablje-

ne vse pustne šeme. Obiska so se, zaradi slabega vremena, udeležili le šolarji in starejša vrtčevska skupina. Pustno rajanje z glasbo, plesom in sokom smo vzgojiteljice pripravile v avli vrtca, kamor so po

obisku občine prišli tudi otroci najstarejše skupine. •

✍️ Dorina Vončina Kodelja
📷 Arhiv Vrtca Bukovica

Obarvane melodije ob slovenskem kulturnem prazniku

V četrtek, 13. februarja, je ob praznovanju Prešernovega dne v **Godbeniški šoli Vogrsko** zazvenel interni nastop učencev in učenk prvega do četrtega razreda s spremljavo, ki jo je na klavirju obarvala **Valentina Gregorič Saksida**.

Poslušalci so z aplavzom najprej nagradili najmlajše otroke pevskega zbora, ki so o Hecni šoli zapeli pod vodstvom **Kristine Kovačič**. Sledila je pestra raznolikost tonov, inštrumentov in njihovih barv. Slišali smo tako rekoč vse, od višjih tonov prečne in kljunaste flavte, saksofona, klarineta, trobente do nižjih inštrumentov, kot

sta bariton in pozavna. Duet na bateriji pa je še dodatno popestril ta glasbeni večer. Čestitke vsem nastopajočim in njihovim učiteljem za ustvarjalni prispevek ob slovenskem kulturnem prazniku. ●

 Petra Jarc
 Arhiv Godbeniške šole Vogrsko

Rdeči križ Renče v sodelovanju s Šolo vožnje Marus

V začetku marca smo se zbrali v prostorih KS Renče na zanimivem, poučnem predavanju. V navadi je, da RK organizira zdravstveno predavanje, tokrat smo spremenili temo, ki se sicer ne tiče direktno našega zdravja, lahko pa ga trenutek nepazljivosti prizadene, nema lokrat pa za vedno spremeni naše življenje.

Skoraj vsi smo amaterski šoferji. Imamo veljavno vozniško dovoljenje in večletno prakso vožnje. Dobro upoštevamo pravila, ki smo jih osvojili z opravljenim šoferskim izpitom. Čas gre naprej in marsikatera pravila so se spremenila, kot na primer prometni znaki, krožišča. Predvsem starejšim predstavljajo največjo težavo krožišča. Prav zato smo povabili našega krajana iz **Šole vožnje Marus Radovana Rusjana**, da nam o tem kaj več pove. Ob prikazu

vožnje v krožiščih, razlagi, številnih vprašanjih smo ugotovili, da vožnja v krožiščih ni velik problem, le več pozornosti je potrebne, zlasti že pred vstopom v krožišče. Vprašanjem ni bilo konca, izvedeli smo marsikaj koristnega. Radovan, hvala.

Razšli smo se z besedami: Ne samo v krožiščih, povsod, kjer vozimo, bodimo previdni in ne vozimo prehitro. Srečno vožnjo. ●

 Rožica Žvanut
 Arhiv RK Renče

25. Odprto prvenstvo Renč v skokih z male prožne ponjave

Včasih nas življenje preseneti in nam že majhne stvari obrnejo svet na glavo. Tudi za člane **Športnega društva Partizan Renče** se je vsakdanja rutina nenadoma ustavila in kar dva meseca pustila samevati športne dvorane. Nič članov, trenerjev in športnega duha, nič smeha ter zanosa in zadovoljstva ob pomembnih dosežkih.

A mogoče slednji še vedno vejejo po telovadnici in sosednjem kotalkališču ali ostajajo kar v tekmovalcih samih vse od tistega sobotnega dne, 7. marca, ko se je v domačih Renčah tik pred Odredbo o prepovedi zbiranja na javnih prireditvah v javnih prostorih zaprtega tipa v Republiki Sloveniji izpeljalo že 25. Odprto prvenstvo Renč v skokih z male prožne ponjave.

Ena izmed dveh tekem, ki veljata tudi za Pokal Slovenije MPP, je pod okriljem organizatorja Gimnastične zveze Slovenije gostila kar 394 tekmovalcev iz 15 slovenskih društev.

Gotovo bi bilo teh še več, a so se, tako kot hrvaški društvi iz Umaga in Novigrada po izdaji sklepa njihovega ministrstva, da šolski otroci ne smejo v tujino, raje odločila, da se tokratnega tekmovanja ne bodo udeležila.

Vsekakor je bilo vzdušje vse prej kot turobno. Množica gledalcev, ki se je tudi po številnih napotkih in priporočilih članov ŠD Partizan Renče skrbno držala higienskih ukrepov, je imela ponovno kaj videti. Z dvignjeno glavo smo domačini lahko gledali tudi vse naše člane, ki so se, kot smo sedaj že kar vajeni, ponovno uvrščali tako kot so skakali – torej zelo visoko.

Aljaž Pegan, nekdanji svetovni in evropski prvak, ki si je tistega dne tudi ogledal tekmo in skupaj z županom **Tarikom Žigonom** ob koncu celo podeljeval odličja najboljšim tekmovalcem, se je gotovo strinjal, da so naši člani, člani ŠD Partizan Renče, res izjemni.

To sta dokazali že skupini starejših dečkov in članic, saj sta brez težav dosegli prvo mesto in se torej povzpeli na najvišjo stopničko. Na drugo stopničko, ki je za njih bila že kar visoka,

ka, se je nasmejano povzpela ekipa cicibanov. Da bi jim bilo lažje, so jim na zmagovalni oder pomagali kar mladinci, ki so tudi dosegli srebro. Bronasto odličje je šlo v roke prvi

ekipi mladink in mlajših dečkov. Tudi naše cicibanke so nastopile kar z dvema ekipama in na koncu dosegle odlični četrto in šesto mesto. Na četrto mesto so se skupno povzpeli tudi člani, ki so tako za las zgrešili stopničke, medtem ko sta prva skupina mlajših deklic in druga skupina mladink dosegle peto mesto.

Seveda so se na oder za zmagovalce uvrstili tudi naši posamezniki. Gotovo se je svoje uvrstitve veselil začetnik pri cicibanih **Nejc Arčon**, saj je dosegel kar zlato medaljo, na petem mestu pa se je v tej kategoriji odlično odrezal tudi **Tim Kerševan**. Tudi med starejšimi dečki začetniki smo imeli dva zelo uspešna začetnika. Tretje mesto je dosegel

Tilen Masten, četrto pa **Luka Ušaj**. Med našimi cicibankami in cicibani sta bila najuspešnejša **Lana Saksida** in **Miha Pirjavec**, ki sta dosegla šesto mesto. **Kevin Baša** je spet dokazal, da je najmočnejši med mlajšimi, **Patrik Nemeč** pa med starejšimi dečki, in tako sta v svojo zbirko dodala še vsak po eno zlato. Patriku sta družbo tik ob stopničkah delala še **Ahac Pavlica**, ki je na koncu dosegel četrto mesto, in **Enej Lango** s petim mestom. Med mladinkami je šesto mesto dosegla **Veronika Žvanut**. Da skoki z male prožne ponjave več kot očitno ležijo tudi našim mladincem, je dokazal še **Peter Saksida**, saj si je priskakal prvo mesto. Odlično se je v tej kategoriji izkazal tudi **Matjaž Cotič** s

petim mestom. Da bi bila slika popolna, so poskrbeli še naši člani in članice. Bronasti **Lei Terčon** se je s šestim mestom pridružila še **Sara Nemeč**. Ob dekletih mora biti tudi kakšen postaven fant, za kar je seveda poskrbel **Žan Zorn**. Ponovno je skočil na najvišjo stopničko in s svojim nastopom dodobra zaključil ta izjemni dogodek.

Spomini torej ostajajo še kako živi, upamo pa, da jih bodo kaj kmalu nadomestili že novi s podvigi naših malih in velikih tekmovalcev, saj se jih že nestršno veselimo. ●

 Urška Pirjavec
 Edin Ušaj

Zapeli smo s slovenskim glasbenikom Rudijem Bučarjem

Ob 8. marcu je **Krajevna skupnost Vogrsko** pripravila nepozaben koncert glasbenika **Rudija Bučarja**. Tudi **otroški pevski zbor Podružnične osnovne šole Vogrsko** je bil povabljen, da z njim že drugič zapoje. Prvič smo z njim zapeli ob krajevnem prazniku lansko leto. Pevci so bili nad povabilom navdušeni in začeli smo z delom. Pripravili smo dve pesmi, Tisti ljudje in Sen znala jes, ki smo ju na večer koncerta predstavili. Kdo bi si mislil, da se bo naše življenje čez noč spremenilo. Danes smo peli, čez teden dni pa smo že imeli pouk na daljavo.

Tistega dne smo nastopili z velikim žarom in veseljem. Sam koncert je bil enkratni. Naš pevski vložek pa je gotovo popestril večerno koncertno dogajanje. Navdušenje nad našim petjem smo dobili tako od občinstva kot od samega Rudija Bučarja. Pripravili smo mu tudi presenečenje in mu ga poslali. Pevci so mu narisali risbice in mu napisali svoje vtise s koncerta:

- Mi smo vadili in vadili, dokler ni prišel nastop. Že ko smo prvič probali, nas je Rudi pohvalil.
- V soboto sem se imela lepo, vse skupaj je bilo sproščeno.
- Najlepše sem se imela na koncertu. A da smo prišli do koncerta, smo morali vaditi.
- Na nastopu mi je bilo fajn, ker je Bučar govoril smešnice. Lepo mi je bilo, ko

smo jedli pico. Na koncu nastopa smo se igrali.

- Na koncertu Rudija Bučarja sem se zelo zabavala. Všeč mi je bilo, ko nas je poklical na oder in govoril smešne stvari. Najbolj pa mi je bilo všeč, ko je delil avtograme.

Rudi Bučar nam je odgovoril:

Joj, kako lepo!!!

Hvala lepa za to, sem prav srečen.

Bom spravil ... ko kaj podariš, velikokrat dobiš veliko več nazaj.

Pravzaprav, hvala vsem za to.

Danes pa sta za nami kar dva meseca življenja v novih okoliščinah, ko smo iskali pravo razmerje med usklajevanjem različnih dnevni dejavnosti in opravil.

Najpomembnejši so seveda zdravje in odnosi med člani družine, s katerimi smo v teh tednih preživeli največ časa.

Naj bo glasba še naprej naše zdravilo in naj nas povezuje. Skušajmo se z glasbo navduševati, navdihovati, nasmejati in obarvati dneve prek poslušanja (in gledanja), izvajanja in ustvarjanja.

Rudi Bučar poje, in mi z njim, da smo prav mi tisti ljudje, ki pojemo in plešemo in smo s soncem obsijani in gledamo naprej ... glejmo naprej, pozitivno ... Ostanite zdravi. •

 Helena Hvala Prah
 Hana Šuligoj

Pogrešamo se – pouk na daljavo

Šolsko leto se je začelo kot vsako leto. Šolsko delo je potekalo kot običajno. Kitajska in novi koronavirus sta bila še zelo daleč. A vendar zelo blizu. Ob izbruhu epidemije v Italiji se je začela pojavljati nelagodnost, pa tudi tiho šepetanje: Kaj, če se zaprejo tudi naše šole? 7. marca smo še nastopili na koncertu Rudija Bučarja, v četrtek pa je bilo uradno potrjeno – v ponedeljek se šole zaprejo, pouk bo potekal na daljavo. V dveh dneh je bilo potrebno vzpostaviti nov sistem poučevanja. Iskali smo ustrezne organizacijske, tehnične, pedagoške rešitve. Čez noč so se naše vloge spremenile – iz staršev v učitelje, iz učiteljev v tutorje.

Kaj pa učenci?

Kaj njim pomeni pouk na daljavo? Da so ostali doma, v zavetju svoje družine, brez

sošolcev in prijateljev. Vsi smo se pogrešali in ker se nismo mogli srečati in objeti, smo učiteljice organizirale tedenska video srečanja. Veseli smo bili, ko smo se ponovno pozdravili, si pomahali in delili prijetne izkušnje preživljanja časa doma. Učenci so predstavili različne izdelke, ki so jih v tem času ustvarili, recitali različne deklamacije in zapeli pesmice.

Kaj smo v tem času ugotovili? Ugotovili smo, kako lepo je hoditi v šolo, se učiti in pridobivati nova znanja. Lepo je biti ob svoji družini, a s prijatelji so igre zanimivejše, preprosto drugačne. Druženje s

Utrinek s prvega srečanja prvošolcev in drugošolcev Podružnične osnovne šole Vogrsko.

prijatelji, ki se nam je doslej zdelo nekaj samoumevnega, je dobilo novo dimenzijo in vrednost.

Vsi komaj čakamo, da se kmalu vidimo in vrnemo v našo lepo šolo. •

Učenci in učiteljice POŠ Vogrsko

Vseslovensko petje s srci

Na **Podružnični osnovni šoli Vogrsko** smo, kljub temu da smo doma, združili moči in nadaljevali lanskoletno tradicijo projekta Vseslovensko petje s srci. To je dogodek, ki že tretje leto zapovrstjo s prepevanjem slovenskih pesmi povezuje Slovence in Slovenke v vsakodnevem življenju.

Ker je letos prav posebna situacija, sem k sodelovanju nagovorila učence od 1. do 5. razreda. Tudi če smo vsak na svojem domu, lahko skupaj zapojemo, povežemo energijo zvoka in moč besede. Povežemo se sami s seboj in z drugimi v celoto, ki je prežeta z vibracijo ljubezni, radosti in miru.

To nam je na POŠ Vogrsko tudi uspelo. Med 10. in 11. uro smo 23. aprila prepevali. Nekateri učenci so se nam pridružili tudi v povezavi Zoom in slišalo se je petje. Hvala vsem, ki ste sodelovali na kakršenkoli način, tudi s petjem v mislih, in s

tem prispevali k izpeljavi tega enkratnega projekta. Zaradi vas, ki ste začutili, kako pomembno je nadaljevati načrtani projekt, smo izpeljali lepo pevsko druženje. Vsak po svoje, na svojem domu. Vaši odzivi so enkratni, prisrčni in iskreni – in kar je najbolj pomembno, imeli smo se res lepo.

Saj veste, kdor poje, dobro misli. Hvala vam še enkrat in upam, da kmalu zapojemo v živo. •

Helena Hvala Prah

Ko postaneš še enkrat učitelj – učitelj na daljavo

Na petek, 13. marca, smo bili vrženi pred dejstvo, da bomo izvajali pouk na daljavo. Čez noč smo morali vsi skupaj – učenci, starši in učitelji – postati računalniški strokovnjaki s sodobno opremljeno računalniško opremo doma, katera vsebuje odličen internet, računalnik s kamero in mikrofonom, po možnosti tiskalnik, dovolj zmogljiv procesor, vse možne programe ... Pa vse to imamo? Če imamo to srečo, da živimo v veččlanski družini, kjer je vsak od nas potreboval to opremo vsaj 8 ur na dan, je postajala gneča kar velika. Sledili so razporedi, kdo bo kdaj uporabljal katero napravo, kdo ima kdaj video konferenco ... Pa prostorska razporeditev doma – za zbrano delo bi potrebovali vsak svoj prostor. Pa ga imamo?

Navodila so pa kar deževala: uporabljajte AAI račun, vpišite se v spletno učilnico, dokumente pošiljajte v PDF, izdelajte PPT, pošljite kot mp4, ne pošiljajte na elektronsko pošto, saj je nabiralnik poln, prijavite se v spletno zbornico, sodelujte na forumu, dopolnite kar v google.docs, upoštevajte tudi komunikacijo v chatu, registrirajte se na spletnem obrazcu ...

Pišem malo za šalo, malo za res. Skušam razumeti različne dejavnike in vidike deležnikov procesa. Otroke, ki so naenkrat ostali samo pred ekrani, starše, ki so bili starši, učitelji in zaposleni, in učitelje, ki smo po čim več kanalih skušali narediti največ. Vsem skupaj nam ni bilo lahko. Mislim, da smo kar hitro zaplavali v vodi, v katero smo bili vrženi, in da nam gre po dveh mesecih že odlično.

Nikakor pa takšen pouk ne more v celoti nadomestiti tistega v razredu, v živo, kjer se poleg besedne komunikacije odvija še nebesedna, kjer se pogledamo iz oči v oči, kjer spreminjamo glas, dvignemo roko, se nasmehujemo in pomahamo, kjer se družimo, upoštevamo,

prepiramo in opravičimo.

V želji, da se čim prej vrnemo v šolske klopi, pošiljam nekaj izvirnih pesniških dosežkov učencev 6. a in 6. b, ki so nastajali pri pouku slovenščine na daljavo pod mojim in pod mentorstvom učiteljice **Erne Janaškovič** ter fotografijo razredne ure učencev 7. a, ki je potekala preko videokonference. •

 Mojca Saksida
učiteljica slovenščine OŠ Renče

Korona je na k nam na dopust prišla,
spremenila nam je življenja vsa.

Na mestnih uticah vse stoji,

Avti, vlaki.

Še v trgovino se nobenemu ne mudi,

saj nevarnost virusa na njih preži.

Semaforji na cestah sami zase svrlijo,

računalniki solam delo olajšujejo.

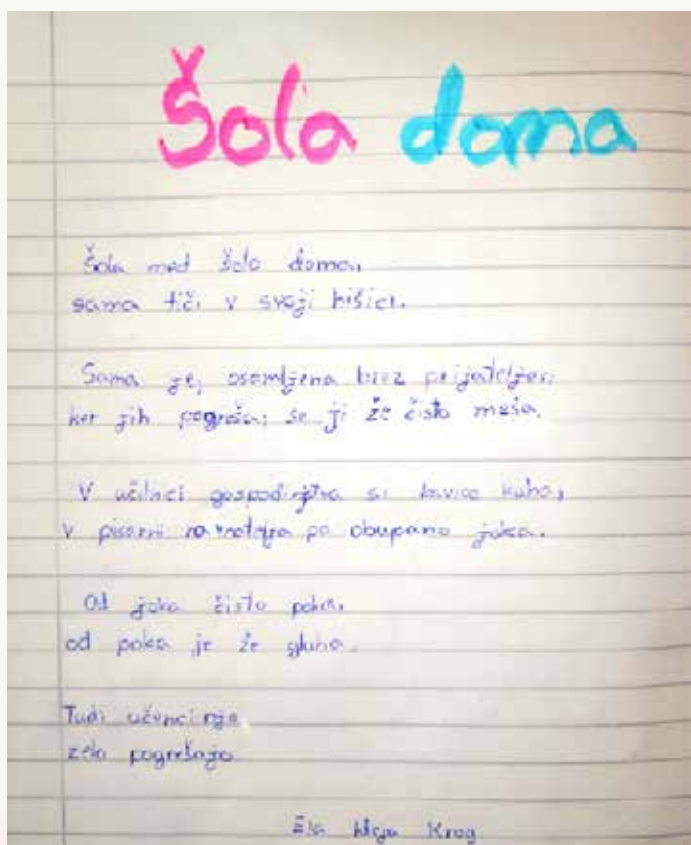
Vsak dan doma smo vsi,

zato polna hiša je ljudi.

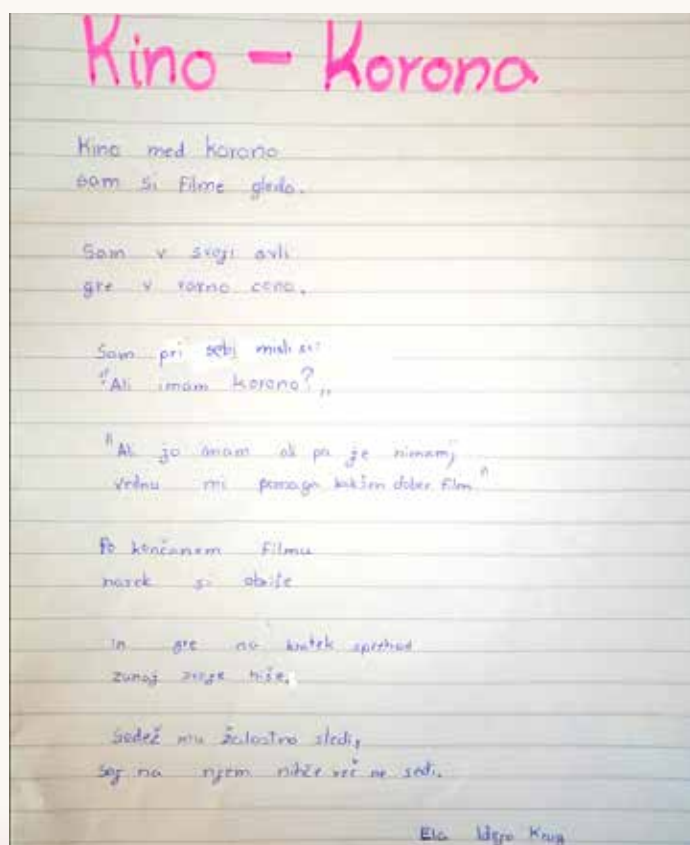
Čas v karanteni preživljamo z družino,

Veliko se zabavamo in smejimo.

 Leon Merlak

 Ela Ideja Krog

 Ela Ideja Krog

KORONA ČAS

V korona času,
so vse ulice prazne,
a bolnice nabito polne.

V trgovinah,
je cel kaos,
police vse so skoraj prazne.

Semaforji so vsi zeleni
in prometa skoraj ni.

Na železniških postajah,
vlakovi stojijo.
Saj se vsi bojimo korona virusa!

Tina Uršič

Svet v korona času

Ko nastopijo korona časi,
svet se premika počasi.
Semaforji hitijo,
ko ljudje se že umirijo.

Javni promet že spi,
vlak na železniški postaji odpočiti si želi.
Da energijo bi zbral,
za čas, ko človek bo zdrav ostal.

Promet se ustavi,
da prednost naravi.
Ptičji glas seže med nas,
razbije tišino, dolg čas.

Če trgovine ne samevajo,
ljudje kar naprej zbole vajo.
Ko rokavice, maske uporabijo,
korona virus zaustavijo.

Odpovejmo se družjenju in zabavi,
tako bomo vsi ostali zdravi!

Nika Grenkuš

JAZ SEM MAJHEN POMIDOR

Jaz sem majhen pomidor
in živim v vrtu.
Pridi zdaj pleši z mano,
po prekrasnem prtu.

Jaz sem majhen pomidor,
skačen kot kobil'ca.
Skačem daleč in visoko,
kot bi imel krič'ca.

Leti, leti, skoči, skoči,
leti, leti, skoči.
Jaz sem majhen pomidor,
ki pa spi po noči.

Sara Janjilović

Nedeljske dogodivščine

Mesto v nedeljo,
z vsemi ustanovami miruje.
Uživa v nedeljski tišini,
a po tihu vzdihuje.

Bazen v nedeljo,
vesel miruje.
Prazen in suh,
z novimi dogodivščinami trguje.

Trgovina v nedeljo,
kupi le zase.
Sama sebi odpira vrata,
in sploh je zaprta vasa.

Mesto v nedeljo,
nov teden pričakuje.
Spočito in razigrano,
prebivalce nagrajuje.

Semafor v nedeljo,
nič več ne piska.
Le en dan v tednu,
lahko od veselja vriska.

Promet v nedeljo,
resnično uživa.
Noben po njem ne vozi,
in ves dan lahko počiva.

Matija Stefan Medvedec

Korona

Šola na daljavo je drugačna kot navadna šola. Zelo težko se je navaditi na takšno obliko šolanja. Komaj čakam, da se vrnemo nazaj v prave šolske klopi. Zelo pogrešam svoje sošolce. Ni mi všeč, ker nimam osebne kontakta z učitelji, veliko lažje bi bilo razumeti novo snov.

Pri šoli na daljavo mi je všeč, da lahko malo več spim in mi ni treba skrbeti, da ne zamudim.

Upam, da bo tega virusa kmalu konec in da bo vse, kot je bilo pred njim.

 Sara Janjilović, 6. a

Ko smo zaključili teden smučanja na Krvavcu in izvedeli, da s ponedeljkom ostajamo doma, sem bil najprej vesel, da mi ne bo treba v šolo.

Mislil sem, da bo to trajalo krajši čas, ko pa so karanteno podaljševali, sem si želel ponovno v šolske klopi. Šolanje od doma mi je sicer všeč, saj si lahko sam razporedim šolske obveznosti in to takrat, ko se mi najbolj ljubi. Vesel sem, da sem v tem času pridobil veliko računalniškega znanja. Še v tem šolskem letu bi se rad vrnil v šolo, saj že pošteno pogrešam sošolke in sošolce ter šolsko okolje. Upam, da se bo to zgodilo, saj verjamem, da bi si imeli veliko povedati. Če pa to ne bo mogoče, se vidimo septembra v sedmem razredu.

 Matija Stefan Medvedec, 6. a

Šola na daljavo je včasih zelo naporna, včasih pa zabavna. Najboljšo nalogo sem dobila pri gospodinjstvu, kjer nam je učiteljica Alma naročila, da pripravimo dve tradicionalni jedi. Pri nas smo spekli potico, ki je drugače ne bi zaradi moje bolezni. Zelo sem uživala v peki in poskušanju sladkega nadeva. Drugače pa zelo pogrešam učitelje in svoje sošolce. Šola na daljavo mi ni preveč pri srcu in veliko raje bi že jutri sedla nazaj v šolske klopi. Upam, da bo septembra vse po starem in se bomo spet lahko vsi družili med seboj brez mask.

 Urša Marega, 6. a

V času šolanja na daljavo mi je všeč, ker mi ni treba hoditi v šolo in ker zjutraj lahko več časa spim. Pogrešam pa prijatelje.

 Lorik, 6. a

Ko sem ugotovila, da bomo imeli šolo preko spleta, sem bila najprej zelo vesela. Počasi sem se privajala. Bilo je enostavno, pogledala sem v spletno učilnico, kaj so nam učitelji dali. Ko sem opravila, sem oddala naloge. Razredničarka nam je redno pisala, da smo izvedeli, kaj je novega in kako bo potekala šola na daljavo. Šola na daljavo mi je po eni strani všeč, ker mi ni treba hoditi v šolo. Slaba stran šole na daljavo pa je, da je težje jemati novo snov pri predmetih.

 Anika Stres, 6. a

Šola na daljavo mi ni všeč, ker pogrešam sošolce. Zelo si želim, da se korona čimprej konča, da ponovno hodim v šolo in se družim s prijatelji. Ostanite zdravi.

 Maja Cotič, 6. a

Moja izkušnja s šolo na daljavo je dobra, saj mi je bolj všeč kot navadna šola. S šolo na daljavo se počutim dobro. Vendar si želim, da gre koronavirus čim prej stran in se vrnemo v navadno šolo.

 Nik Carli Fritz, 6. a

Karantena

Ne verjamem, da se ljudje med karanteno počutijo lepo. Še posebej pa ne tisti, ki zbolijo in umrejo.

Zadnje čase se mi zdi, kot da so vsi ljudje zaklenjeni v domovih in ne morejo ven. Kot večino ljudi, tudi mene zanima, kakšna bo prihodnost. Nikoli ne vem – lahko bo dobra, lahko bo slaba.

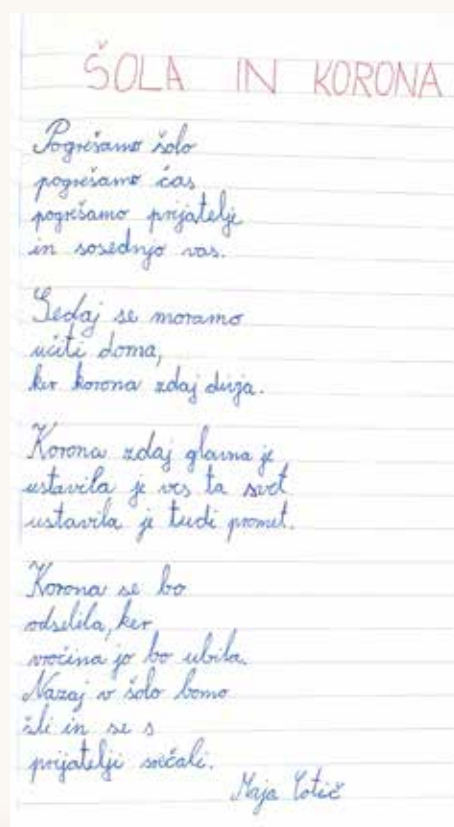
Ali ne? Danes sama prežim v sobi in zaključujem nalogo. Po dveh mesecih se še nič ni spremenilo – razen nas, podnebja in ozračja. To smo povzročili mi; naravi smo pustili, da opravi svoje. Zdaj pa nazaj k bolnikom. Oni sami brez pomoči virus prenesejo na zdravnike.

Najbolj pa me za zdaj zanima, kdaj bo vsega tega konec.

 Ariana Ambrož 5. a

 Marko Markovčič Šorli

 Maja Cotič

SVOBODA – nekoč in danes

Svoboda je pojem, pri katerem je razlaga skozi zgodovino postajala vedno bolj zapletena. Že za stare Grke v času antike je svoboda pomenila predvsem to, da niso bili sužnji. Imeli so pravico do izražanja svojega mnenja. Zdaj, ko večina vseh ljudi to ima, je razlaga tega pojma za vsakega posameznika različna.

Bevkov Kaplan Martin Čedermac je menil, da sta svoboda domovina in lasten jezik, če pa tega ni, si je to potrebno izboriti. Ljudstvo, ki pozabi svojo preteklost, svojo zgodovino, svoje korenine in nenazadnje svoj jezik, nima prihodnosti. To pa pomeni vojno. Vojno za svobodo, v kateri pa ironično vlada še večja nesvoboda. Nič od tega pa ne bi bilo potrebnega, če bi se držali gesla, izrečenega že pred več kot 200 leti. Enakost, svoboda, bratstvo. Geslo francoske revolucije, ki je bilo prezgodaj pozabljeno. Roman Kaplan Martin Čedermac opisuje čas, ko so hoteli Italijani prebivalce zasedenega ozemlja poitalijančiti in so jim bila prej navedena načela tuja. Verjeli so, da so pomembnejši in močnejši kot drugi narodi. Zanimiv je rek, ki pravi, da se človek uči na napakah. Je pa na žalost pogosto tako, da mora narediti nekaj hudih napak, da se zave, česa ne sme storiti nikoli več. Se pa bojim, da človeku spomin peša in tako

začne ponavljati iste napake.

Kako bi sicer lahko razumeli, da se vojne in druge grozote ponavljajo, odkar obstaja zgodovino? Doberdob Prežihovega Voranca se nanaša predvsem na občutke vojakov v vojni. Ti so čakali, ali bo njihova šibka kaverna zdržala napad okupatorja in jim omogočila nadaljnji boj za domovino. Za svobodo naroda in nadaljnje rodu. Kar pa jih je najbolj gnalo naprej, je upanje, ki vedno umre zadnje. Še nobena vojna ni nič rešila in na žalost so vojaki zmotno mislili, da bo njihov boj to končno spremenil. Ne morem si niti predstavljati, da bi se ves trud, znoj, trpljenje, vse neprespance noči, ki so se nabirale vojakom tekom vojne, predčasno znašli pod zemljo. Največja krutost in nesmisel vojne pa se pojavi ravno, ko je po pogajanjih dosežen mir. Na milijone mladih življenj je zapustilo ta svet samo zato, da bi na koncu dočakali mir prek par listov in s par podpisi? Kaj pa vse družine, ki so za vedno izgubile člane družine zaradi vojne, vsi, ki so izgubili streho nad glavo, samo zato, da se doseže mir? Sta v tem primeru v vojni res dosežena svoboda in mir? Učiteljica življenja, zgodovina, je že večkrat dokazala ravno nasprotno. V vojnah se doseže mir in svobodo samo za državo, za ljudi pa bo vojna ostala odjemalka obojega.

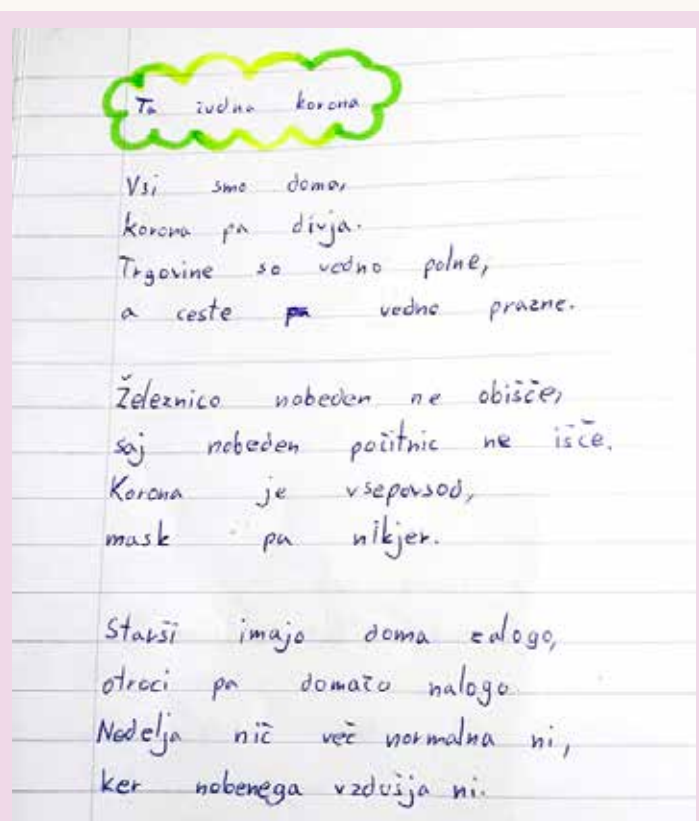
Ko govorimo o svobodi v današnjem času, v trenutni situaciji, lahko pomislimo, da je sploh nimamo, saj smo v domačem zaporu. Temu je najbližje delo Cirila Kosmača Gosenica. Tako kot je zapornik vsak dan opazoval boj mladike in gosnice, tako tudi zdaj mi po televiziji opazujemo, kako se cel svet spopada z epidemijo in povsem novim načinom življenja. Trenutno živimo v navidezni svobodi, kjer je naša edina odgovornost upoštevanje vseh pravil, ki nam jih naroča država. S postopnim rahljanjem ukrepov se lahko primerjamo z zapornikom, ki čaka, da se mu izteče kazen in bo lahko spet svoboden, v resnici pa bo še vedno ujetnik svoje preteklosti.

Tema vseh treh omenjenih literarnih del je, da se svoboda skriva v nam samoumevnih stvareh. Sporočilo je gotovo še vedno aktualno, saj izgleda, da je človek narejen tako, da mu nikoli ni ničesar dovolj. In če pomislim, kako odrasli ljudje polemizirajo okrog svobode, potem lahko ugotovim, da se z leti svoboda piše z vedno bolj tresočo roko. In morda ravno od danes naprej jaz, petnajstletnik, gledam na to temo vsekakor drugače kot zrel izkušenejši človek. •

 Gal Saksida, 9. a, OŠ Renče

 Teja Ergaver

 Taja Marc

Learning English from home

V sredini marca se je moralo šolsko leto čez noč zastaviti na popolno- ma nov način. Nismo kolebali in razmišljali, ali bi ali ne bi. Realizirati je potrebno načrtovano, časovno, še bolj pa vsebinsko in uresničiti zastavljene cilje pri vseh predmetih. Nikakor nismo želeli pouka predstavljati v čas počitnic, še najmanj za učence in učenke. Vemo, kakšni pogoji za delo nastanejo s pritiskanjem poletne vročine, poleg tega pa čas počitnic in počitka zanje ter oddih po delu za nas zaposlene pomenijo dober začetek naslednjega šolskega leta.

Kako smo si utirali pot v nove oblike dela? Korak za korakom, z dopisovanjem in pošiljanjem nalog po elektronski pošti, stalnim prehajanjem med ustvarjanjem in vodenjem evidence po oddelkih, previdnimi začetki s spletnimi učilnicami, vzporedno s ponujenimi sporočili programa Lopolis, ki ga šola uporablja že od prehoda na elektronske evidence in redovalnice. Pa malo v enem, malo v drugem naboru poslanega smo pregledovali poslana sporočila z nalogami, bili v stalnem kontaktiranju s kolegi in kolegicami, pripravljali napotke/ navodila za pouk na daljavo za samostojno delo – veliko nas učiteljic in učiteljev je bilo vezanih na pošiljanje teh našima računalničarjema, da sta jih dodala v spletno učilnico. Največkrat mi je bilo zelo nerodno, ko sem ju končno, ob pozni večerni uri, naprošala za pomoč. Ja, prvi tedni so bili gotovo najtežji.

Delo je sčasoma steklo vedno bolje. Vsi smo se naučili samostojne uporabe pregledne spletne učilnice. V njej je vse delo pregledno zbrano. Vsak hip lahko mi učitelj preverjamo opravljeno delo, pa tudi učenci lahko ob vsaki poslani nalogi preberejo komentarje in dopolnila, vnašajo popravke v naloge in jih pošiljajo znova. Nekateri to izkoriščajo bolj, nekateri manj. Pregled o vstopanju v učilnico pokaže aktivnost ali slabšo odzivnost učencev. Nekateri so si namreč s prehodom na novo obliko dela dopustili, da se jim je nabralo zelo veliko neopravljenih nalog. A tudi njim bomo prijazno omogočili nadoknaditi zamujeno in vsi bomo ob koncu šolskega leta potegnili črto pod opravljene

no delo z ovrednotenjem uspešnosti. Vzeli si bomo dovolj časa, da dokažemo dosežene cilje in znanje.

In kako se je v delo vključila večina učencev?

Zelo različno, pogosto pa so presenečali z boljšim in natančnejšim delom ob gotovo manj motenja pouka in zato boljši zbranosti.

Nekaj spodnjih sporočil učencev in učenk podelim z vami in upam, da mi ne bodo zamerili.

*Pozdravljeni, učiteljica Katja!
Nisem vam še nič poslala, a vam bom kmalu. Malo tehničnih težav. Tudi malo izgubljena v kupu nalog. Sem delala kar naloge od 6. a, namesto od 6. b. Počasi bom nadoknadila vse. Angleščino rešujem. Najboljše so mi spletne naloge. Kmalu vam pošljem rešene naloge. Hvala za razumevanje in trud. Nasvidenje in ostanite zdravi.*

Hvala za pohvalo. Te vaje zelo pomagajo pri utrjevanju.

*Pošiljam popravke. Upam da sem popravila vse.
Lahko noč*

*Dober dan, učiteljica Katja!
Letos sem barvala jajčka po navodilih videa, ampak vijola zelje je prijelo malo slabše, a so prav tako lepa in posebna. Jajčka so postala siva kot sivka. Naslednje leto bom probala barvati z zeljem bela jajčka. Hvala za navdih.
Nasvidenje in uživajte v vaših jajčkih.*

*Pozdravljeni,
s spisom tudi jaz nisem preveč zadovoljen in res ga nisem prebral za sabo, zato ga bom popravil. In ja, ne počutim se preobremenjenega, samo ta teden malo ... Drugače pa pri angleščini nisem preobremenjen. Odvisno od dneva, kaj imam še pri drugih predmetih.*

*Pozdravljeni,
čez prvomajske počitnice bi rad zaključil bralno značko, če še lahko. Prosil bi, če mi pogledate, koliko knjig/pesmic moram še povedati. Rad bi vam še sporočil, da sem danes, ko sem pregledal snov za danes,*

*ugotovil, da drugi video ne dela.
LP*

*Pozdravljeni,
pri 7. b ni povezave do dokumenta (se ne da odpreti dokumenta).
Lep pozdrav*

*Dober dan!
V tem času je pridobivanje novega znanja pri različnih predmetih bolj zapleteno in ponekod manj razumljivo. Glede angleščine pri meni: ko imamo na urniku angleščino (ura/dan), vsak dan preverim, kaj me čaka, in to poskušam narediti v 45 minutah. Včasih je snovi ali vaj več, zato nadaljujem popoldan po kosilu. Skratka, mislim, da snovi ni preveč in ne premalo in zelo veliko mi pomeni, da to novo snov razumem že v uri in z nekaj vaje, tako da mi učenje na koncu ne vzame preveč časa. To zelo pohvalim in zdi se mi prav. Ostalo: sama se odločam za branje nekaj angleških knjig, ki sem jih zasledila na internetu glede dobrih navad, misli ...*

1. Mastery
 2. Atomic Habits
 3. The Secret to Success
 4. Big Magic
 5. The War of Art
- Lep pozdrav in lep vikend.*

*Spoštovani,
angleščina ni zelo obremenjujoča. Mogoče malo, ampak zato, ker tudi drugi učitelji dajo veliko. Snov nam lepo obrazložite, ta snov mi ne dela težav. Mogoče si želim malo več interaktivnih vaj, najbolj pa mi je všeč reševanje dz. Če bi tako ostalo, kot zdaj, me ne bi tako zelo motilo.
Lep pozdrav in ostanite zdravi.*

Vaje sem reševala ustno in nisem imela večjih težav.

Dobro jutro. Zakaj danes v spletni učilnici ni nalog za angleščino?

Spodbujam učence, da mi vzporedno s poukom sporočajo mnenja, pripombe ali zadrege in težave ob izvajanju nalog. Z delom na daljavo smo se pravzaprav na nek način tudi zblížali. •

 Katja Černe
učiteljica angleščine na OŠ Renče

Šolanje na daljavo? Šola ni šala.

Niti v najbolj drznih sanjah si nihče med nami ni predstavljal, da se bodo naša šola, učenje in poučevanje srečali z izzivom izobraževanja na daljavo.

Naši prvošolci iz **POŠ Bukovica** so že v prvem tednu šolanja na daljavo prejeli krasno zgodbo, ki sem jo učiteljica napisala zanje, da so lažje razumeli, kaj se v tem času dogaja. Kdo je ta koronavirus, ki je skoval ta peklenski načrt, da se naseli med nas, nam nagaja in lahko zbolimo zaradi njega.

Z velikim spoštovanjem, ustreznim vedenjem ter predanim trudom in učenjem smo sporočali naši ljubi naravi, da se ne želimo ustaviti. Zavedanje, da se moramo

učiti dalje, da vemo in znamo to izvesti in da nam nadležni virus ne more prekrizati načrtov, nas je opogumljalo pri vztrajnem delu.

Nikar ne pozabimo, da so tako pogumni učenci skupaj s svojimi učitelji in starši postali največji zmagovalci. Zmagovalci v znanju, zmagovalci sedanjega in prihodnjega časa.

Kako pa to situacijo opisujejo naši prvošolčki iz POŠ Bukovica?

Pravijo, da šola res ni šala. Da je bila te vrste šola drugačna in da je njihova šolska klop sedaj jedilna miza v kuhinji, pisalna miza v njihovi sobi ali miza na balkonu. Pogrešajo svoje sošolce, učiteljice in pouk v šoli. Da se je v šoli veliko lažje učiti, snov

je bolj razumljiva in sprejemljiva. Pravijo, da je tudi doma lepo. Z mamico se je tudi lepo učiti, saj jih večkrat pohvali, kako dobro jim gre. Malo jih je strah vrnitve v šolo, ker vedo, da bo vse drugače.

Učenci so svoje občutke med epidemijo izrazili tudi s prekrasnimi ilustracijami, ki so jih pošiljali.

Nato smo še enkrat zatisnili oči in se 18. maja ponovno srečali v naši prekrasni šoli. Sedaj pa zdržimo še malo, čisto malo... tako bomo lažje zaključili svoje šolske obveznosti. Imejmo se radi, spoštujmo se in si pomagajmo. •

 Nika Kodrič
učiteljica

Naravoslovje v času karantene

Nekega dne sredi marca se je zaradi novega koronavirusa vsem nam življenje čez noč obrnilo na glavo. Prišla je karantena in šola se je zaprla. Za vse učence se je začela šola na daljavo.

Pri naravoslovju smo od 16. marca do danes spoznali veliko novih stvari. Skozi učne dneve smo pridno reševali naloge, izdelovali izdelke in delali poizkuse. Učiteljica nam je vsak teden pripravila učno snov in navodila za izvedbo praktičnih nalog v spletni učilnici. Pri klasičnem pouku nam je učiteljica novo snov vedno lepo razložila. Doma je to potekalo nekoliko drugače. Prejeto gradivo smo morali najprej obdelati sami, če pa smo imeli težave, so nam na pomoč priskočili starši. Tako smo se snovi vseeno naučili, kljub temu da nam učiteljica ni razlagala. V času šole na daljavo smo pri naravoslovju izdelali skupno štiri izdelke. Vsak od izdelkov je bil povezan z učno snovjo. Prvi izdelek, ki smo ga naredili, je bil periskop.

S pomočjo periskopa smo spoznavali, kako se svetloba odbija. Poleg tega, da je periskop zabaven, je tudi uporaben. Na primer podmornice ga uporabljajo, da vidijo, kaj se dogaja nad gladino, ne da bi jih kdo opazil. V prvi svetovni vojni so s pomočjo periskopa iz strelskih jarkov opazovali dogajanje na fronti. Doma smo ga raje uporabili za iskanje nogavice, ki nam jo je med igro izstrelilo na omaro. Drugi izdelek, ki smo ga naredili, je bila temna soba (lat. camera obscura). Sestavljena je iz škatle, ki ima na enem koncu majhno luknjico, skozi katero vanjo vstopa svetloba. Ker svetloba potuje v ravnih črtah, na drugem koncu škatle nastane slika predmeta, obrnjena na glavo. Princip camere obscurae so uporabljali tudi prvi fotoaparati. Ta izdelek se mi ni najbolj posrečil, zato sem bil kar malo žalosten in razočaran. To sem povedal tudi učiteljici. Hitro mi je odgovorila in po njenih nasvetih sem stvar spravil v red. Ko smo se učili o barvah, smo izdelali vrtavko. Naredili smo jo zelo barvno, da smo videli, kako se mešajo barve in kaj pomeni bela svetloba. Ta izdelek mi je od vseh najbolj uspel. V zadnjem tednu smo prešli na zvok. Izdelali smo zelo preprost telefon. Uporabili smo le dva lončka in vrvico. Ko sem ga preizkusil in ugotovil, da dela, sem bil presrečen in presenečen. Spominjal me je na telefone iz starih filmov, ki so imeli

ločen mikrofonski in zvočni. Ta izdelek smo naredili, da smo se prepričali, da je zvok valovanje, ki potuje tudi po drugih snoveh in ne samo po zraku. Zanimivo, tudi pri pogovoru preko tega telefona prihaja do motenj.

Prvi in moj najljubši izdelek je bil periskop. Pri izdelavi smo se zelo zabavali, obenem pa učili. Po vsem tem času prebijanja skozi led komaj čakamo, da bo konec šolskega leta in velikega odmora do novih preperek. •

 Luka Ušaj, 7. b

Pesnice o karanteni

DRAGA KORONA!

Ob času zabave prišla si na svet. Uničila si jo in spravila v stres. Iščemo zdravilo, da znebili bi se te. Cel svet obrnil se je proti tebi, da ozdravil bi. Mi se trudimo po naših najboljših močeh, ampak širiš se kot mrčes. Upam, da izgineš s sveta, da zabavo bomo imeli iz srca.

 Gregor Pahor, 5.a

MUHASTA KARANTENA

Oh, ti karantena muhasta, prav nič nisi puhasta.

Maske, razkužila in druga navodila vso zabavo so spodila.

Državljanje viroza je strašila, ko jim s smrtjo je grozila.

A kot kaže, v tej zgodbi nekdo laže.

Pretirane so bile napovedi, ki rodile so smešne zapovedi.

Zdaj, ko vse je že za nami in dišijo nam Bahami, nam pomembno je le to, da le nismo ostali sami.

S prijatelji bom spet se družila, saj ne bo več možnosti, da bi se okužila.

 Lana Stepančič 5.a

KORONA NI ŠALA JE ŠOLA

Ti, ti koronski čas, vztrajaš kot naš kvas, učitelji dajejo nalogo nam, mi pa jo pridno delamo vsak dan.

Veliko smo se v tem času naučili, a kaj, ker je hudo, ker v šolo še dolgo ne moremo.

Počitnic se veselimo, saj zvezke v kotu pustimo in na morje oddrvimo.

 Kaja Bizjak, 5.a

KARARIANA

Odkar sem v karanteni, se nič ne plača bolj poceni. Nič več ni po planih šlo, samo še na boljše upamo.

Pogosto je vse za v samoto, razen kadar družino vidimo v soboto. Kadar knjig zmanjka, nič več ni uganka.

Od piškotov do rolade, nič več ni iz domače marmelade. Sami s sabo delamo, medtem ko se drugi doma dolgočasimo.

Zato pa sami z masko smo, medtem ko tudi razdaljo držimo.

 Ariana Ambrož, 5.a

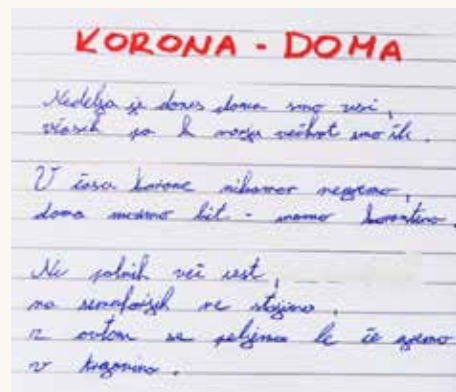
ŠORONA

Šorona šola je za vse, ki se korone boje. Doma se učimo, in znanje lovimo.

Da ostanemo v virtualni šoli fit, uporabljamo aplikacijo jitsi meet.

Komaj čakam vrnitev v šolo, saj me čaka izpit za kolo.

 Manca Osojnik Kerševan, 5.a

 Nik Carli Fritz

Izobraževanje na daljavo skozi oči razredne učiteljice

Tako kot drugje po Sloveniji smo se tudi učitelji in učenci na OŠ Renče marca 2020 soočili z dvema doslej popolnoma nepoznanima situacijama; pandemijo koronavirusa in izobraževanjem na daljavo. In če nam je bila nekaterim pandemija vsaj v teoriji poznana, nam nova oblika pouka zagotovo ni bila. Z

dejstvom, da bomo ta novi pouk izvajali, smo se seznanili praktično čez noč. Sama sem se ne glede na negotovo in stresno situacijo odločila, da v ta izziv vstopim pozitivno in ga poskusim izpeljati po svojih najboljših močeh. Zase. Za svoje učence. In tudi za njihove starše. Ker preprosto verjamem,

da je znanje vrednota. In ker sem verjela, da skupaj zmoremo.

S starši svojih učencev 1. in 2. e razreda **POŠ Bukovica** sem najprej vzpostavila kontakt preko spletne pošte. Ta je bila vseskozi naš osnovni kanal za izmenjavo informacij, čeprav smo kasneje k temu dodali tudi spletno učilnico, telefonske klice, klasično pošto in videoklice.

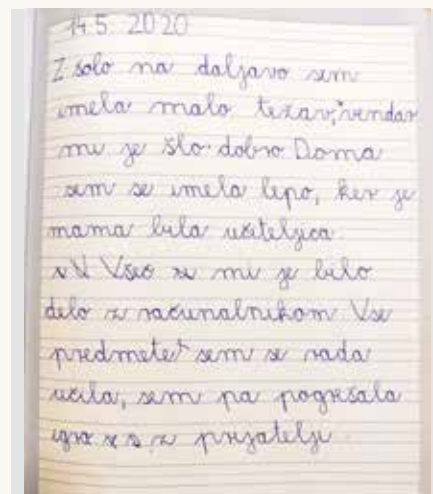
Za učence sem dnevno pripravljala gradiva, s katerimi so postopoma usvajali in utrjevali nova znanja. Pri tem so jih vodili in podpirali tudi njihovi starši, ki so mi zavzeto, ne glede na ostale družinske in delovne obveznosti dosledno pošiljali fotografije in video posnetke dela svojih otrok ter tudi vprašanja v primeru nejasnosti. Tako sem ves čas vedela, kako poteka delo na »drugi strani«, in zato lažje načrtovala delo za naprej.

Seveda to naše izobraževanje na daljavo ni potekalo brez težav; na eni in na drugi strani smo na začetku iskali svoj ritem dela, imeli vzpone in padce motivacije, pogrešali socialne stike, se srečevali s

pomanjkanjem časa ipd., a smo se, z zavedanjem, da to niso počitnice, uspešno prebili skozi »dolgih« 10 tednov.

O izobraževanju na daljavo se danes veliko govori in piše. Vsak s svojimi vtisi. Vsak s svojega zornega kota. Med vsemi temi bi sama izpostavila le enega; pouk v učilnici in pouk na daljavo imata pri poučevanju mlajših otrok le malo skupnega. In čeprav so bile povratne informacije, ki so mi jih starši učencev sporočali med izobraževanjem in po njem večinoma pozitivne in spodbudne, za kar se jim tudi javno zahvaljujem, si te izkušnje vseeno ne želim ponoviti.

 Barbara Mugerli, prof. RP, OŠ Renče

 Kaja Zorn 2. a

V Vrtcu Bukovica ...

Po dvomesečnem zaprtju vrtcev in šol se je živ-žav vrnil v **Vrtec Bukovica**. Pod spremenjenimi pogoji in v manjšem številu so se otroci lahko vrnili v vrtec. Srečni, da so lahko spet skupaj, so se morali prilagoditi novi situaciji.

O koronavirusu so povedali:

»Se imamo lepo, ma meni je bilo lepše pri Čebelah.«

»Nimamo več igrač, imamo druge, nočem da je korona na svetu, bljak ...«

»Koronavirus je zelo nevaren, moramo imeti maske za v trgovino in nekam, ko greš.«

»Lahko se samo malo družimo, lahko smo 1 cm daleč ali pa blizu.«

»Ko smo bili v vrtcu, smo se vsi videli, se igrali, spuščali zmaje ...«

»Da se ne tikamo, ne preveč blizu.«

»Pri mizi sedimo tako, kot so dale vzgojiteljice.«

»Umivati roke z milom tako, kot je treba.«

»Najbolj se igramo zunaj, notri imamo igrače vsak posebej ...«

»Jaz bi ga pregnala ...«

»Meni je pa lepše doma, ker lahko gledam televizijo in tablico ...«

»Meni doma ni bilo nič všeč, ker sem vas najbolj pogrešala.«

Razmišljanja so povedali otroci skupin **Čebele** in **Metulji**.

Kljub nekaterim ukrepom pa se vzgojiteljice trudimo, da se imajo otroci v vrtcu lepo. Večino dneva z otroki preživimo na prostem. Narava v okolici in na igrišču ponuja veliko zanimivih dogodivščin, ki jih skupaj raziskujemo. •

 Irena Jerovšek
 Arhiv Vrtec Bukovica

Vadimo doma, da bomo lahko spet zaigrali skupaj

Prihajala je pomlad. Hrepeneli smo po trenutkih, ko bomo lahko uživali v toplih dnevih, se družili, prirejali koncerte in obiskovali številne kulturne in druge dogodke, kot je bilo to običajno. A nihče si ni predstavljal, da bo kaj kmalu drugače. In zgodilo se je tudi v naši državi. Epidemija koronavirusa covid-19 je ostro zarezala v naš vsakdan in vse se je čez noč popolnoma spremenilo. Svet se je tako rekoč ustavil. Razglašena je bila karantena. Čeprav smo bili zaskrbljeni nad nastalo situacijo, ker nismo vedeli, kaj nas čaka v prihodnosti, nam to ni strlo poguma. V **Godbeniški šoli Vogrsko** smo z vso resnostjo in odgovornostjo pristopili k sprejemu ukrepov za preprečitev širjenja virusa. Sledili smo priporočilom in navodilom NIJZ in za kratek čas prekinili z izobraževanjem, kot smo ga bili vajeni doslej. Zavihali smo rokave in kmalu našli ustrezno rešitev. Že v mesecu marcu smo s poukom instrumentov in nauka o glasbi nadaljevali in pričeli njegovo izvedbo na daljavo. Z mešanimi občutki smo se podali na to novo pot.

»Pouk na daljavo je prava neznanka, kot tudi uganka«, pravi **Luka Carli**, učitelj klarineta in dirigent šolskega pihalnega orkestra. »A izkazalo se je, da otroci pri tem uživajo. Pri mlajših sta lahkotnost in enostavnost potrebni za uspešno delo«, še nadaljuje Luka in zaključuje z besedami: »In ne nazadnje – stik je stik, pa čeprav „umeten“«.

Učiteljica **Kristina Saksida** je nadvse pozitivno presenečena, da so tako otroci kot starši poučevanje na daljavo dobro sprejeli. Nekateri so celo izrazili željo, da bi tudi vnaprej imeli kakšno urico od doma. »Če pogledam za nazaj, me je bilo tisti prvi teden kar malo strah, kako bo vse skupaj potekalo. A doma sem si pripravila delovno mizo in na njej vse notno gradivo, ki ga izvajajo moje učenke. Moram reči,

da sem tudi sama zelo vesela, da sem v tem času lahko ohranila ta oddaljeni, a sočutni stik s posameznikom, in mislim, da nas prav ta drži »pokonci« in nam daje dodatno motivacijo. Na uri flavte mi je najtežje, ker ne morem istočasno dajati ritma (pospešiti, če je zaostanek, ali upočasniti) in skupaj s puncami zaigrati, saj je zamik v zvoku in sliki. Je pa zaradi tega pogosteje na obisku »stric metronom«, večkrat pa se učenke tudi posnamejo, saj se iz lastnih posnetkov veliko naučijo. Pogrešam naše skupno muziciranje, druženje in tiste prijetne koncerte, ki nas povezujejo«, dodaja.

Tudi pouk trobil poteka v času karantene oz. epidemije nemoteno. Izvaja se po programu, dvakrat tedensko po 30 minut, in sicer preko video klica telefonske aplikacije Whatsapp. **Nejc Kovačič**, ki poučuje trobila, je o tej izkušnji poučevanja povedal, da z učenci poskuša ustvariti približek standardnemu individualnemu pouku v živo, ampak s prilagoditvami. Več poudarka dajo na lestvice, ritmične vaje, branje not, kot na ton in izraznost. Prej omenjene aplikacije žal ne omogočajo visokega prenosa podatkov oz. visoke kvalitete zvoka, zato bi prihajalo do velikega časovnega zamika med učencem in učiteljem. Po njegovem mnenju take vrste pouk omogoča glasbeni razvoj otrok, ni pa najbolj primeren za začetnike, kjer je potrebno učencu podati ogromno informacij, popravkov in seveda motivacije, zato je skoraj nujno potrebna pomoč domačih.

Uspešnost izvajanja učnih ur ni le zasluga učencev, ki pridno vadijo in sledijo navodilom učiteljev, ampak tudi staršev. Tudi oni so se maksimalno potrudili in prilagodili takšnemu načinu poučevanja, ki zahteva veliko discipline, reda in potrpežljivosti za usklajevanje. »Večjih težav ni zaznati pri poučevanju najmlajših. Mogoče je slabost takega poučevanja ta, da ne moriš v živo pokazati kakega »grifa« ali načina za postavitvev ustnika oz. pihanja v instrument (npr. v saksofon)«, pravi **Petra**, mentorica saksofona. »To je predvsem pri začetnikih. Učenec vidi in to posnema. Preko kamere je to težje izvedljivo. Kakovost tona je kdaj težje oceniti, saj zaradi slabše povezave včasih zvok in slika zaostaneta in ne moreš realno preценiti zaigranih not. Ko se zdaj oziram nazaj na že kar številne učne ure na daljavo, pa je vse celo bolje, kot je bilo pričakovano«, pove Petra. Vesela je, da

ji učenke super sledijo, kar je še dodatni motivator za uspešno delo.

Učenci so redni tudi pri pouku tolkal in zadovoljivo napredujejo. Vsi imajo potrebno opremo (komplet bobnov in slušalke) in prostor za vadbo, kjer jih nihče ne moti. Z učiteljem **Janezom Kajsersbergerjem** so povezani preko različnih aplikacij na telefonu. Žal pa pri tovrstnem poučevanju obstajajo nekatere omejitve. Zamik slike in zvoka otežuje dajanje ritma učencu. Včasih je zvok bobnov premočan ali popačen. Zaradi hitrosti premikanja rok nastane zamegljena slika. Janez še pove, da se načeloma takšno poučevanje obrestuje, saj učenec dobi jasna navodila, kaj mora predelati do naslednje ure, kar se tudi preveri. »Podelil sem tudi nekaj ocen na daljavo, kar se je izkazalo za odlično potezo. Za vse nas pa je to ena dodatna in zanimiva izkušnja«, zaključuje učitelj, ki je tako z učenci kakor tudi sodelovanjem staršev zadovoljen.

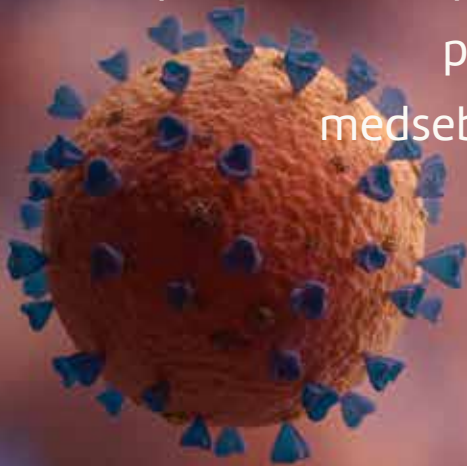
Naša prizadevanja in želje, da bi kljub izrednemu stanju še vedno izpolnjevali svoje poslanstvo in nadaljevali godbeniško tradicijo, so se uresničila. Morda nas je ta epidemija na nek način tudi obogatila, čeprav se morda to čudno sliši. Znova smo začutili, da je tudi doma lepo biti. Medsebojna pomoč in spoštovanje, sočutje in strpnost ter iskren in topel objem naših najbližjih so nam pomagali pomiriti notranji mir, strah in negotovost. In tam nekje med ulicami in kraji se je odvijala nevidna nit, ki nas je povezovala – glasba. V znak podpore vsem, ki so se borili proti koronavirusu in za upanje v lepšo prihodnost, so iz številnih domov in balkonov zazveneale tudi naše melodije. Z optimizmom se oziramo v prihodnost in se že veselimo novih učencev, ki se nam bodo pridružili prihodnje leto. Otroci in mladostniki ste vabljeni k vpisu v godbeniško šolo. Vpis bo potekal elektronsko, več informacij o tem pa bo objavljenih na spletni strani <http://www.godbeniskasola-vogrsko.si/> in na FB.

Zaključuje se šolsko leto, ki je bilo res posebno. Šolski pihalni orkester nas sicer ne bo tako kot običajno s svojim zaključnim nastopom pospremil naproti počitnicam. A glasba ostaja v nas in v naših spominih – tudi v spominih na trenutke, ki smo jih preživeli v času karantene. •

 Valentina Gregorič Saksida

Narazen, a skupaj

Lepo nam je, ker smo tu doma.
Lepo, da si lahko pomagamo z majhnimi in velikimi
potezami ter nas
medsebojna pomoč osrečuje.

Civilna zaščita

Gasilci

Rdeči križ

Prostovoljci

Negovalno
osebje

Ljubeči svojci

Dom

prostor, hiša, kjer kdo stalno živi, od koder izhaja družinska skupnost, v kateri kdo živi ustanova, ki omogoča bivanje in daje oskrbo

Kdaj je pojem dom dobil značilnost, kot jo pojmuje danes, je težko pojasniti. Z današnjega vidika je najbolj pomemben dom, kjer smo preživeli rano mladost. V kasnejšem obdobju si odrasli potomci želijo ustvariti svoj dom, ki bo osnovni dom njihovim potomcem. Verjetno imajo nomadski narodi tudi neke vrste dom, to je okoliš, v katerem se gibljejo, podobno, kot je za nas domovina.

Zapustitev prvotnega doma je lahko normalen proces ob iskanju lastnih ekonomskih pogojev za življenje. Najbolj dramatična pa je zapustitev lastnega doma zaradi neugodnih okoliščin, kot so vojne, epidemije, bolezni, ali drugih oblik prisile. Vse oblike takih pojavov lahko razumsko dojamemo, a dokler se z njimi ne soočimo, ne moremo spoznati travm, ki jih doživljajo prizadeti. Tretje življenjsko obdobje ima lepe strani, pa tudi skrbi, kako bo z najino starostjo? Dokler poteka življenje brez resnih zdravstvenih težav, lahko ugotovljamo, da živimo v delu sveta, kjer je kvaliteta življenja med najvišjimi. Mnogi narodi in posamezniki nimajo take sreče, da bi dostojno živeli od lastnega dela ter na stara leta ne bodo zapuščeni ne od svojcev ne od družbene skupnosti. V vsem življenjskem obdobju je izguba svojcev ali partnerja travmatična, naj si bo nenadna ali po dolgotrajni bolezni. Na stara leta smo še bolj občutljivi, saj so naše delovne sposobnosti vedno bolj okrnjene, lahko celo do te mere, da brez tuje pomoči ne moremo več naprej.

Med običajnimi težavami, ki nastopijo v pozni starosti, je pozabljenost. V kolikor je to le pozabljanje imen poznanih oseb ali če pozabljamo, kam smo kaj založili, je to normalen proces tega obdobja. Težave lahko prerastejo do te mere, da ne prepoznamo svojcev, ne vemo več, kaj smo počeli pred par minutami, obenem pa se spominjamo dogodkov iz mladosti. Že pregovorno pravimo, da običajno nesreča ne pride sama. Ob tem lahko začnemo pešati tudi telesne funkcije. Obisk pri zdravnikih nas postavi na realna tla. Demenca, poznana

kot Alzheimerjeva bolezen v kombinaciji s Parkinsonovo boleznijo. Na žalost upanja na ozdravitev ni. Obstoječa zdravila so le za lajšanje telesnih težav in upočasnitev napredovanja demence.

Z napredovanjem bolezni pride do stanja, ko oseba ni več zmožna najosnovnejših opravil, kot so prehranjevanje, osebna higiena in samostojna hoja. Potrebna je pomoč partnerja in svojcev. Na srečo obstaja tudi pomoč skupnosti v obliki pomoči na domu. Pri napredovanju težav in s pojavom vse pogostejše potrebe po zdravstveni oskrbi, pa je potrebno poiskati tudi drugo možnost, zapustitev lasnega doma in preselitev v dom upokojencev. Verjetno je travma za partnerja in svojce večja, kot za prizadeto osebo. To, da smo osebo prepustili ustanovi, še ne pomeni, da smo jo zapustili. Res je, da v ustanovi poskrbijo za vso oskrbo, ki jo

oskrbovanci potrebujejo, osebne stika z osebo, s katero je preživela pretežni del aktivnega življenja, pa ne morejo nadomestiti.

Prvo izkušnjo zapustitve družinskega doma sem doživel ob nemški okupaciji med drugo svetovno vojno. Bil sem še otrok in tega nisem dojel tako tragično, ker sem bil v okviru širše družinske skupnosti dokaj na varnem. Druga zapustitev doma je bila ob ustvarjanju lastnega doma in družine. Srečen in vesel dogodek. Družina se veča. Hčeri odrasteta in si ustvarita lasten dom in družino. Normalen proces. Vedno radi prideta z družinama na obisk »domov«. A nastopil je, žal, tudi čas tretje zapustitve doma. Travmatične zapustitve. Dom.

V domu je omogočeno, da svojci dnevno obiskujemo oskrbovance in pomagamo pri

nekaterih opravilih. Dokler se osebno ne srečamo s to izkušnjo, ne moremo dojeti raznolikosti usod oskrbovancev. Skupno vsem je, da potrebujejo pomoč pri posameznih ali celo pri vseh opravilih. Ni lahka odločitev, da dolgoletnega življenjskega sopotnika prepustiš v oskrbo tej ustanovi. Edina možnost, da ohraniš povezanost, so stalni obiski.

Med temi obiski spoznaš veliko usod. Nekateri so prišli v dom prostovoljno, ker niso imeli več možnosti samostojnega življenja doma zaradi invalidnosti, starostne onemoglosti ali bolezni. Tisti, ki jim peša spomin, pa lahko sploh ne vedo, kje so in zakaj. V takih primerih so še bolj potrebni stalni obiski, da se jim osvežuje spomin na svojce. Ko prideš na obisk k taki osebi kot mož ali hčere in opaziš izraz zadovoljstva na obrazu, željo po dotiku rok in objemu, veš, da jim to veliko pomeni, čeprav drugače živijo v svojem svetu. Hvaležni smo osebju doma, ki skrbi zanje štiriindvajset ur na dan. Tudi

oni pokažejo zadovoljstvo, da sodelujemo pri opravilih, kjer lahko. Ko se jim zahvališ, kadar prinesejo hrano ali nudijo kakšno drugo uslugo, ti odgovorijo: »Hvala vam, saj nas razbremenjuate«. Pomembno je, da dom upokojencev ni zapor, ampak ustanova, ki dostojno skrbi za oskrbovance in omogoča tudi primeren stik s svojci.

S pojavom virusne epidemije se je marsikaj spremenilo. Obiski so bili prepovedani,

kar je travmatično za svojce in oskrbovance. Po mesecu dni nam je osebje doma omogočilo stik le preko video klicev. Ta stik je nekoliko ublažil stisko obeh. Ob reakcij drage osebe, ko te vidi na ekranu in te hoče pobožati, veš, da tudi njej to veliko pomeni. Po dveh mesecih pa nam je bil omogočen osebni obisk, s tem, da se ohranja predpisana razdalja, brez dotika in z masko na obrazu. Tudi to je travmatično, ko vidiš, kako si nekdo želi dotika, objema, skratka normalnega stika kot nekoč. Težko je dopovedati, da to ni možno dokler se razmere ne normalizirajo. Upamo, da bo to čimprej.

Hvala osebju doma za vse, kar naredi za naše drage. •

in Bogo Rusjan

Medichotel v času izrednih razmer

Na srečo brez okužb

Ko smo si ob vstopu v novo leto toplo stisnili roke ter si zaželeli predvsem sreče in zdravja, ni nihče niti za trenutek pomislil, da bomo ti dve dobrini v letu 2020 še kako potrebovali. Komaj smo zakorakali v prvi mesec, že smo ob poslušanju poročil obstali ob besedah virus, pandemija, koronavirus, covid-19 ... Vse se je začelo na Daljnem vzhodu in kot bi trenil, se je virus pojavil tudi v Evropi in seveda tudi na naših tleh. Najbolj prestrašeni smo bili tisti, ki živimo ob meji z Italijo, saj so se nad to državo zgrnili najtemnejši oblaki. Še dodatno smo bili v skrbeh za rizične skupine – starejše s pridruženimi kroničnimi boleznimi srca, pljuč, sladkorno boleznijo ipd. ter ostale hudo bolne – saj je zanje koronavirus lahko usoden.

Spodnji sestavek je namenjen ravno tem predstavnikom, natančno **oskrbovancem Medichotela** v Renčah. Kako je pri njih potekalo življenje v izrednih razmerah in kako so se pri tem počutili, sem se pogovarjala z direktorjem doma **Deanom Trojerjem Smrečnikom**.

V Medichotelu so se prve resne spremembe pri izvajanju dejavnosti in vsakdanjem življenju oskrbovancev začele pojavljati že v začetku leta 2020, ko so vrata za obiskovalce zaprli zaradi širjenja virusnih obolenj – gripe. Ukrep je trajal vse do sredine februarja, ko so obiske dovolili le za kratek čas. V duhu preprečevanja vnosa okužbe v dom so vrata doma ponovno zaprli. Od 25. februarja dalje so ukrep še poostri skladno s priporočili Nacionalnega inštituta za javno zdravje (v nadaljevanju NIJZ) dobre tri tedne pred razglasitvijo epidemije v Sloveniji 12. marca. Obiski so bili takrat dovoljeni le zdravim obiskovalcem in le zunaj stavbe, torej za pokretne oskrbovance. Svojci so lahko v dom prinašali le najnujnejše dobrine, izročene pa so bile v roke osebja na recepciji. Takrat se je v sosednji Italiji bolezen že precej razširila in se je nevarno bližala našim krajem s prvimi obolelimi v Benetkah in Vidmu.

Za pusta so oskrbovance še tako kot prejšnja leta obiskali kurenti, le da je srečanje tokrat iz preventivnih ukrepov potekalo na parkirišču in ne v prostorih doma. Pustovanje je bilo namenjeno le oskrbovancem doma, svojci na ta dogodek niso bili povabljeni.

Oskrbovanke doma so ob dnevu žena (op. a.: 8. marcu) prejele rožico, dva dni kasneje so bili za svoj praznik obdarjeni tudi »mučeniki«, saj so bile takrat trgovine še odprte.

Po razglasitvi epidemije s strani Vlade RS je NIJZ podal še dodatna priporočila, ki so popolnoma prepovedala obiske in prinašanje dobrin v stavbo, kar je pomenilo še dodatno breme za oskrbovance. Prepovedana so bila vsa druženja. Ljudje se niso smeli zadrževati skupaj. Odpovedane so bile vse dejavnosti: pevski zbor, telovadba, sveta maša, praznovanje rojstnih dni... Hranjenje se je iz jedilnice preselilo v sobe. Oskrbovanci so imeli težavo s takšnimi ukrepi, zlasti tisti, ki svojcev niso videli že več časa. Eden izmed telekomunikacijskih ponudnikov je Medichotelu dal v brezplačno uporabo tri pametne naprave, kamor so namestili aplikacije za videokomunikacijo. Svojci so lahko ob določeni uri poklicali, osebje pa je poskrbelo, da so se oskrbovanci lahko pogovarjali in videli drug drugega, pa čeprav le na zaslonu naprave. Nekateri so razumeli delovanje naprave in so z lahkoto komunicirali z dragimi, spet drugim je bilo vse skupaj brezpredmetno. Veliko oskrbovancev tako že ima svoje telefone, zato so bili vedno v stiku z domačimi.

Najhuje je bilo prvih 14 dni. Ob poslušanju poročil so se oskrbovanci zavedali, da se to dogaja za njihovo varnost. V večini so to dobro sprejeli.

V domu so bili ustvarjeni novi oddelki z dodatnimi izolacijskimi sobami za morebitne okužene in obolele s covidom-19 (tako imenovan siva cona). Na veliko srečanj ni bilo. Vsi domovi v Sloveniji so imeli možnost testiranja tako za oskrbovance kot za osebje. Seveda so bili bolni oskrbovanci, a šlo je za druge bolezni. Kdor je bil hospitaliziran, je iz gole preventive takoj po vrnitvi nazaj v dom 14 dni prebil v izolaciji, saj bi se lahko okužil v bolnišnici ali pa med transportom, bolezen pa se lahko pokaže z večdnevno zamikom.

Tudi praznovanje velike noči ni bilo takšno, kot so ga bili oskrbovanci navajeni prejšnja leta. Ni bilo skupinskega barvanja pirhov, blagoslova velikonočnih jedil, svete maše. Oskrbovanci so bili ves čas v sobah. Tudi velikonočni zajtrk so prejeli v sobo.

NIJZ je kasneje odobril prinašanje raznih dobrin v stavbo, a le pod pogojem, da je vsaka prinesena stvar 72 ur v izolaciji. Za nekatere stvari (npr. čokolado, piškote, časopis ...) ni bilo težav. Zataknilo se je predvsem pri nekaterih živilih, ki imajo kratek rok uporabe (npr. sadje, zelenjava) in rožah, saj v tem času že ovenijo. To praznino so najbolj občutili tisti oskrbovanci, ki so redno prejeli takšne stvari, in tisti, ki so v tem času praznovali rojstni dan, saj so ob osebnem prazniku prejšnjega leta prejeli šopek rož, v času epidemije pa tega ni bilo.

Po sprostitvi določenih ukrepov 11. maja so obiski potekali zgolj za pokretne tiste, ki se posedejo na invalidski voziček in tako lahko pridejo v prostor, namenjen obiskom. Obiski so bili najavljeni najmanj en dan prej po predvidenem urniku, obisk pa je lahko trajal le 25 minut. Po končanem obisku je bilo treba razkužiti in prezračiti prostor, torej prostor pripraviti za naslednje. Obiskovalci so si morali ob prihodu v dom obvezno tudi razkužiti roke in nositi zaščitno masko. Vstop v sobe je bil strogo prepovedan. Za obisk nepokretnih oskrbovancev mora dati dovoljenje vodja zdravstvene nege. Večinoma gre za tiste, ki se jim zdravje močno poslabša, za umirajoče. Za tak obisk pa veljajo še dodatni ukrepi: nošenje zaščitnega plašča in pokrivala. Obisk poteka v prisotnosti osebja, da obiskovalce opomni na varnostno razdaljo, stike ipd.

V dom lahko še vedno vstopijo le zdravi ljudje (op. a.: ti bodo morali imeti izjavo, da so bili zadnjih 14 dni zdravi). Ob prihodu jim osebje izmeri temperaturo in zapiše njihov kontakt za primer obveščanja, če bi kdo tisti dan zbolel in bi zaradi tega moral ostati doma.

S koncem maja se obetajo sprostitev tako strogih varovalnih ukrepov in najverjetneje se bodo ukrepi za zdrave obiskovalce popolnoma sprostili, odvisno pa je od navodil, ki jih bodo domovi prejeli od državnih institucij. ▶

- Kako so izredno stanje v državi občutili nekateri oskrbovanci Medichotela:

Natalija: »Hudo občutje, saj se človek boji, da se kaj naleže in zboli. Ne verjamem, da bo to hitro minilo. Dobro bi bilo, da se s sprostitvijo počaka, da vse to mine, da se kaj spet ne pojavi, da ne bo potem še huje. Ni mi všeč, da nam ne smejo takoj prinesiti podarjenih stvari v sobo (op. a.: npr. čokolade, časopisa, rož ...).«

Andrej: »Ne občutim nič slabega. Okvirno upoštevam ukrepe. Če grem ven, se ne

družim z nobenim. Svojce slišim po telefonu. Nič nam ne manjka. Novice spremljam po televiziji. Zavedamo se, da bo s tem treba živeti. Očitno se bodo tako znebili starejših in bolnih, da bo dovolj (materialnih) dobrin za druge. Čudno je to, da je kar naenkrat izbruhnilo po vsem svetu.«

Elena: »Slabo se počutim, noč in dan ne spim. Čakam sina. Slišiva se samo po telefonu. Tako mi manjka! Vedno je prišel na obisk, mi prinesel sladkarije ...«

Nada F.: »Strah nas je, ker nimamo obiskov. Tu nam ni hudega, vsi lepo skrbijo

za nas. Nismo lačni in ne žejni. S svojci se slišimo in vidimo po telefonu.«

Nada Č.: »Ven ne smemo. Komaj čakamo, da nas pridejo obiskat domači.«

Stane: »Najraje sem v samoti, sam. Drugače sem zadovoljen s tem, kar mi nudijo. Na začetku sem lahko še šel na sprehod, zdaj pa je prepovedano. Zdaj sem noter. S svojci in prijatelji se slišim po telefonu.«

 Mateja Ščuka

Naša Civilna zaščita v času koronakrize

4. marca je župan **Tarik Žigon** v poznih popoldanskih urah sklical sestanek celotnega sestava **Civilne zaščite** (starih in novih), na katerem sem bil na predlog župana soglasno tudi s strani vseh pripadnikov CZ potrjen za poveljnika Civilne zaščite, za mojega namestnika pa je bil imenovan **Mauro Makovec**. Naslednji dan, 5. marca, sem nastopil funkcijo poveljnika CZ Občine Renče-Vogrsko. Štab CZ je bil preseljen iz pritličja v višje prostore Kulturnega doma Bukovica. Vsa oprema je bila še po kartonastih škatlah. Takoj sem začel z nameščanjem opreme, župan mi je nudil vso podporo in pomoč pri urejanju zadeve.

12. marca skok v bazen ... Nastopijo izredne razmere v Sloveniji. Z vseh strani so deževali odloki, dekreti, zapiranje šol ... Pandemija, na katero ni bil nihče dovolj

pripravljen, je udarila tudi v Sloveniji. Z županom sva bila praktično v stalnem kontaktu in se usklajevala. V soboto, 14. marca, sem v poznih popoldanskih urah sklical izredno krizno sejo občinskega štaba Civilne zaščite Občine Renče-Vogrsko v širšem sestavu, kjer je bila obelodanjena takratna situacija v Sloveniji.

V naslednjih dneh smo skupaj z ostalimi člani štaba CZ urejali zadeve in pripravljali teren za morebitne hude razmere, na primer nastanitvene kapacitete – bolnišnice za morebitno večje število obolelih. Lastnik podjetja **Šampionka Renče Sebastijan Vežnaver** nam je podaril vso opremo, ki je bila v zaklonišču še iz časa bivše Jugoslavije. V zaklonišču je bilo kar nekaj zelo dobro ohranjenih kompletov za radiobiološko zaščito (maske, pregrinjala, rokavice ...) in veliko število pogradov – postelj. Moram poudariti, da takrat s strani države nismo še dobili nobene zaščitne opreme in bi nam lahko ta oprema v skrajni sili tudi služila.

Vemo, kakšna je bila takrat situacija v

državi, opreme ni bilo niti za zdravstveno osebje dovolj. Iskali smo razne rešitve, kako do zaščitne opreme. Nekaj malega mask smo dobili in kupili v kmetijskih zadrugah.

Te maske sicer niso niti od daleč dosegale standardov za zaščito pred virusom, ampak bolje kot nič ...

Poklicali sta me dve lokalni šivilji in mi rekli, da doma sami šivata maske za sosede in prijatelje ter da nam lahko pomagata.

Prišli smo do ugotovitve, da si moramo sami zagotoviti zaščitne maske. Problem je bil v materialih. Ena od šivilj ga je imela nekaj doma, vendar premalo za izdelavo mask za vse občane. Začeli smo iskati materiale, primerne za šivanje mask. Največji problem je bila prav država, ki je zasegla/

kupila vse zaloge večjih izdelovalcev in trgovcev primernih materialov. Nismo se dali. Telefon je neprestano brnel, iskali smo na vse načine, preko znancev, prijateljev, trgovskih potnikov ... In končno smo dobili dovolj materiala za prvo fazo izdelave mask. Med tem smo na spletni strani objavili oglas, da iščemo prostovoljne šivilje in krojače ter prostovoljce za pomoč ljudem. Odziv je bil zelo dober. Material smo morali sami prevzeti v različnih koncih Slovenije. Morali smo zelo skrbeti tudi za našo osebno zaščito pred virusom, saj nismo vedeli, s kom imamo opravka. Za nikogar takrat po Sloveniji nisi mogel vedeti, ali je okužen ali ne. In prav zaradi tega smo morali biti še zelo previdni in odgovorni, da se ne bi slučajno

okužili in posledično prinesli okužbo še v našo občino. Ko so šivilje prostovoljke sešile dovolj mask za prvo nujno oskrbo, smo te s pomočjo prostovoljnih raznašalcev začeli deliti po gospodinjstvih na območju cele občine.

Sodelovali smo tudi s CZ Ajdovščina in Nova Gorica, pomagali so nam pri nabavi materiala za drugo fazo izdelave zaščitnih mask.

Od samega začetka epidemije je bil vzpostavljen klicni center za pomoč pri oskrbi morebitnih obolelih v karanteni in za starejše ljudi, ki nimajo svojcev ali znancev za pomoč. V klicnem centru so se zbirale vse informacije in nato smo preko prostovoljcev organizirali dostavo hrane oziroma

zdravil. Vsakodnevno je nekdo iz štaba CZ dežural na telefonu od 8. do 14. ure.

Od Šampionke Renče smo dobili pomoč v obliki donacije razkužila za površine. Razkužilo smo brezplačno delili našim občanom od ponedeljka do sobote, ko so imeli možnost dobiti tudi dodatne maske.

Toliko na kratko o preteklem delu občinskega štaba CZ Renče-Vogrsko

Lep pozdrav •

 Ivan Gregorič

 Arhiv Civilne zaščite Občine Renče-Vogrsko

Medsebojna pomoč

Občina Renče-Vogrsko in predstavniki Civilne zaščite so ponudili solidarno pomoč pobrateni Občini Štarančan. Predstavnikom civilne zaščite iz Štarančana so predali zaščitne maske. Upamo, da se bodo razmere čim prej umirile in se bomo s prijatelji iz Štarančana srečali tudi v bolj sproščenih krogih in se družili ob lepih dogodkih.

Prostovoljci, ki so svoj čas nesebično namenili za

👤 Deni Pregelj

👤 Družina Čotar: Valter, Martina in Kaja

👤 Greta in Lado Adamlje

👤 Ljuba Gregorič

👤 Alan Čoha

👤 Dimitrij Corrata

👤 Lilijana Zorn

👤 Mimi Černe

👤 Alenka in Vito Sošnja Pregelj

👤 Gabrijela Štibelj

👤 Majda Vodopivec
(pod okriljem Rdečega križa)

👤 Janja Kogoj
(pod okriljem Rdečega križa)

👤 Gregor Testen

👤 Andraž Furlan

👤 Vida Adamič
(pod okriljem Rdečega križa)

👤 Rožica Žvanut
(pod okriljem Rdečega križa)

pomoč ob epidemiji koronavirusa:

👤 Andreina Rovtar

👤 Alenka Durnik

👤 Jožica Martinuč

👤 Vasja Jug

👤 Savo Nardin

👤 Viviana Mask
(pod okriljem Rdečega križa)

👤 Andraž Murovec

👤 Karin, Gaja Komel in Tine Žbogar

👤 Katrin Žnidarčič

👤 Danijela Susman

👤 Zdenka Jarc
(pod okriljem Rdečega križa)

👤 Tina Pečenko

👤 Tanja Sanja

👤 Nejc Gorjan

👤 Aljaž Bizjak

👤 Kaja Stegovec

Kotalkarji v času epidemije covid-19

Marec je mesec, ko se začne letna sezona kotalkarskih tekmovanj doma in v tujini. Tako tekmovalci kot trenerji smo v leto 2020 vstopili pozitivno naravni in dobro pripravljeni. V **Kotalkarskem klubu Renče** smo se po dolgi zimi in napornih treningih zares veselili začetka in vseh novih izkušenj, ki nam jih bo tekmovalna sezona prinesla v letu 2020. Obetale so se številne spremembe, ki so jih v lanskem letu prinesla prenovljena pravila Svetovne kotalkarske zveze in zato številne novosti na tekmovanjih mednarodnega nivoja, ki smo se jih želeli udeležiti z našimi najboljšimi tekmovalci. A kaj kmalu smo se tudi mi znašli v primežu svetovne pandemije novega koronavirusa covid-19.

Skladno z razporedom tekmovanj Zveze kotalkarskih športov Slovenije bi ravno v Renčah otvorili letošnjo tekmovalno sezono z mednarodnim tekmovanjem, ko bi 15. marca v naši dvorani gostili številne tekmovalce iz Slovenije in sosednjih držav na tekmovanju za Pokal rač. Prijavljenih je bilo že več kot 150 tekmovalcev – veliko število tekmovalcev k nam prihaja iz italijanskih klubov, nekateri iz Hrvaške in Avstrije. Zaradi resnosti situacije in tveganja širjenja okužbe smo se že prve dni v mesecu marcu odločili, da ravnamo previdno in poskrbimo za varnost vseh, zato smo tekmovanje odpovedali.

S treningi smo prve dni sicer nadaljevali, a z željo po zajezitvi širjenja novega koronavirusa takoj uvedli posebna pravila obnašanja na kotalkališču v času treninga ter ob prihodu in odhodu iz dvorane. Obvezno je bilo razkuževanje rok, uvedli smo tudi razkuževanje tal in sanitarij. V vse sanitarije in na vsa vidna mesta smo obesili obvestila s pravnimi postopki umivanja rok in higijene kašlja. Trenirali smo pri odprtih vratih, da smo na ta način zagotavljali stalno prezračevanje dvorane. Zadnji trening je potekal v četrtek, 12. marca. Ker je Vlada Republike Slovenije napovedala zaprtje vseh vzgojno-izobraževalnih ustanov, smo se tudi mi odločili, da ravnamo skladno z napovedanim in trening prestavimo v naravo. Nazadnje smo tako skupaj trenirali brez kotalk ob reki Vipavi, kjer smo skrbeli za našo kondicijsko pripravo.

Od takrat dalje so se naši treningi preselili v virtualni svet. Tekmovalci, ki tekmujejo v starejših kategorijah in so bodisi že člani slovenske reprezentance bodisi se borijo za vstop v reprezentanco, so začeli trenirati v domačem okolju takoj. Ko smo uvideli, da bo karantena trajala veliko dlje, kot smo sprva mislili, pa so z vadbo v domačih prostorih ali okolici doma pričeli tudi mlajši. Trenerji so sestavili program vadbe za

je zamenjal domači travnik... Ustvarjalnost naših trenerjev ne pozna meja, saj so v času karantene uspeli najti različne, predvsem pa številne zanimive načine, kako poskrbeti za fizično, psihično in socialno plat razvoja naših športnikov. Čas karantene smo torej izkoristili maksimalno. Tekmovalci, ki so vsi še otroci, so bili postavljeni v težko situacijo, ki je terjala od njih veliko samostojnosti,

vsakega tekmovalca, tako da so ti vsak dan prejeli natančna navodila za dnevno vadbo. Tako kondicijske treninge kot treninge nekaterih tehničnih elementov so tekmovalci izvajali sami doma; pri mlajših otrocih smo za sodelovanje in pomoč prosili starše, ki so z veseljem telovadili s svojimi najmlajšimi. Velikokrat so se tekmovalci posneli in tako omogočili trenerjem, da spremljajo njihovo pravilno izvedbo posamičnih elementov. Dvakrat na teden so imeli tudi skupinske plesne vaje preko videokonference in vsi skupaj v sestavljenih koreografijah na glasbo uživali ter tako za trenutek pozabili na situacijo, v kateri smo se znašli. Stik v živo je zamenjala videokonferenca, gladko površino parketa je zamenjal črn hrapav asfalt ali dvorišče, uteži so zamenjale plastenke, napolnjene z vodo, blazine

zbranosti, marljivosti in samodiscipline. Vsakodnevna rutina prihajanja na trening je bila porušena. Druženja ni bilo. Veliko je bilo solza in težkih trenutkov, ker so morali biti vsak na svojem domu in niso kot običajno smeli trenirati skupaj. A razumeli so in se privadili. In ko na koncu povzamemo odziv naših tekmovalcev in tekmovalk, smo lahko le ponosni, kako zelo posebne otroke imamo, delovne, marljive, z veliko volje po napredku in uspehu, predvsem pa srečne. Zahvalili bi se radi vsem trenerjem, otrokom in njihovim staršem za sodelovanje, razumevanje, širino, strpnost in potrpežljivost, ki so jo izkazovali v teh dveh mesecih.

•
 Upravni odbor KK Renče
 Arhiv KK Renče

Velika noč v koronakrizi

O bolezni covid-19 in njenem povzročitelju virusu SARS-CoV-2 je bilo že veliko napisanega in povedanega tako s strokovnega kot tudi s poljudnega vidika. Zato se lahko človek, ko naleti na nek nov članek o bolezni sami ali še bolj o osebni presoji in doživljanju koronakrize, odvrne od branja ali poslušanja, tako kot so to storili izobraženi Atenci apostolu Pavlu, ko jim je govoril na Areopagu o Jezusovem vstajenju: »Ko so slišali o vstajenju od mrtvih, so se eni norčevali, drugi pa so rekli: „O tem bi te poslušali kdaj drugič.“« (Apd, 17,32).

Zato bi se rad v teh nekaj vrsticah omejil na sovpadanje zaostrovanja ukrepov ob ogroženosti zaradi koronavirusa s časom najvažnejših dogodkov in praznovanj krščanstva v postu in velikonočni dobi, saj je to čas največjega krščanskega praznika in mnogih lepih obredov in tudi bogatih običajev, povezanih z omenjenim praznovanjem.

Ko sem v januarju spremljal novice o pojavu bolezni novega koronavirusa, ki se je širil s Kitajske po svetu, sem brezskrbno predvideval, da se nas to ne tiče, ker se dogaja nekje daleč. Zaskrbelo pa me je, ko je v februarju izbruhnila bolezen v Italiji, torej v naši neposredni bližini, kjer so 22. februarja že sprejeli ukrep o izolaciji nekaterih severnih mest. Naš Nacionalni inštitut za javno zdravje je že 18. februarja izdal priporočila za preprečevanje okužbe s koronavirusom. Slovenski škofje pa so naslednji teden, 25. februarja (na pusta), objavili navodila za preprečevanje širjenja koronavirusa, kjer so že navedli konkretne ukrepe, ki naj jih upoštevamo pri obredih v cerkvi in pri drugem pastoralnem delovanju med verniki. Ta navodila še niso bila tako stroga, zato sem jih sprejel kot odpoved (po starem smo temu rekli žrtvica) ob pričetku štiridesetdnevnega postnega časa od pepelnice do cvetne nedelje in velikega tedna.

Prvi potrjen primer okužbe v Sloveniji je bil 4. marca in že čez tri dni je bilo prepovedano zbiranje več kot 500 ljudi na javnih prireditvah v zaprtih prostorih, čez dva dni pa je bilo število udeležencev

omejeno na 100 ljudi. Naši škofje so 9. marca izdali (prejeli smo jih 11. marca) druga Navodila za izvajanje verskih obredov v času epidemije in omejili udeležbo pri maši na 100 vernikov. Istočasno so napovedali začasno, dvotedensko odpoved verouka od 12. do 29. marca.

Škofje so nato 12. marca izdali že tretja izredna Navodila, ki so stopila v veljavo še isti dan ob polnoči. Do preklica so praktično zaprli naše cerkve in prepovedali vsako zbiranje vernikov pri maši, pri verouku, na srečanjih in pri javnih obredih ter delitvah zakramentov in zakramentalov. Od tedaj sem kot duhovnik le molil za vernike in maševal zanje sam v cerkvi.

Osebnost sem najbolj čutil osamljenost in nekakšno praznino ob odsotnosti vernikov pri obhajanju velikega tedna, še posebej obredov svetega tridnevja velikega četrtka, petka in sobote ter same velike noči. Običajno nas prav bogati obredi od cvetne nedelje naprej vpeljejo v spremljanje Jezusa v njegovem trpljenju, smrti in pokopu (branje pasijona in križevega pota, češčenje križa ...). Na veliko soboto popoldne že blagoslovjam velikonočne jedi, zvečer pa z obredom velikonočne sveče, branja Božje besede in ob koncu maše z mogočno alelujo ob vstajenski procesiji izražamo veselje nad Jezusovo zmago nad grehom in smrtjo. Letos je vse to zelo okrnjeno potekalo v prazni cerkvi, verniki pa so doma sami blagoslovili velikonočne jedi in preko sredstev obveščanja sledili obredom. Zame je bila to žalostna izkušnja, ki pa me je tudi obogatila v tem, da sem se trudil dojeti, kaj je za osebno in javno izraženo vero res bistveno in kaj, sicer lepo in bogato v doživljanju in medsebojnem bogatenju, ni

neobhodno potrebno. Saj celo k zakramentu sprave nismo mogli, da bi doživeli tisti osvobajajoči občutek odpuščanja grehov po iskrenem kesanju in dobri spovedi. Tako nas je sam papež spodbudil, naj vsak v svojem srcu pred Bogom prizna svoje grehe in jih obžaluje. Tudi prejem svete evharistije nam je bil omogočen le v obliki duhovnega obhajila.

Kar deževala so razna priporočila in nasveti, kako naj verniki svojo vero živijo v družini, kako naj sledijo maši in drugim obredom po televiziji, po radiu ali preko svetovnega spleta na računalniku. V nekaterih družinah so to tudi uresničevali, marsikdo pa si je vzel tudi »počitnice«. Otroci in starši, da ne govorimo o učiteljih, so bili vsakodnevno obremenjeni s šolskim poukom na daljavo in so za skupno prisotnost pri maši preko sredstev obveščanja morali res zbrati pogum in vso pripravljenost, za kar jim res iz srca čestitam.

Takšno stanje in odpoved delovanju med ljudmi ali z njimi se je nadaljevalo še po veliki noči vse do delnih sprostitev s 4. majem (Navodila slovenskih škofov za vzpostavitev javnega bogoslužja, izdana 30. aprila). Šele od tedaj je, z določenimi omejitvami in pogoji, dovoljena prisotnost vernikov tako pri maši kot tudi pri drugih obredih in delitvi zakramentov.

Morda sta bila prav izbruh in izredno hitro širjenje novega koronavirusa za vse človeštvo nek opomin ali svarilo, da smo medsebojno še kako soodvisni, da se naučimo spoštovati ostarele in bolne, zdravstvene delavce in vse, ki so v službi skupnosti, da tudi znanost ni vsemogočna (še sedaj nimamo cepiva), da se mora vsakdo iz ljubezni do drugih čemu odpovedati in da bi znali bolj ceniti in se veseliti družinskega življenja doma. Iz srca upam, da takšnih omejitev ne bo več in da bi ljudje v medsebojnem spoštovanju gradili lepše in bolj ljubeznive odnose. •

✍ Cvetko Valič, župnik
📷 Vir: <https://pixabay.com/>

Praznik naše Občine

Drage občanke, dragi občani,

26. aprila v naši občini obeležujemo občinski praznik; dan, ko se občani spominjamo ustanovitve naše še vedno mlade občine.

Letošnjega praznika zaradi ukrepov za preprečevanje širjenja epidemije žal ne moremo praznovati skupaj na slavnostni seji Občinskega sveta in ostalih občinskih dogodkih, kot je bilo to običajno v preteklih letih.

Verjamem pa, da ga bomo praznovali prav vsi, a zaradi upoštevanja določil o omejitvah druženja malo drugače: v mislih skupaj, a vsak zase doma, ponosni na občino, v kateri živimo.

V upanju, da se bomo lahko prav kmalu srečali in skupaj praznovali za nazaj, vam ob našem prazniku iskreno čestitam ter želim vse dobro in veliko zdravja. •

Vaš župan
Tarik Žigon

OBČINA RENČE-VOGRSKO

1. maj – praznik dela

Županovo voščilo ob prazniku dela

Ob prazniku dela v prvih dneh maja se spominjamo upora zatiranih, izkoriščanih delavcev, ki so bili boj proti nezakonitim delovnim razmeram. To je bil boj za izboljšanje teh razmer in dostojno življenje. Kot rezultat tega si je delavska skupnost priborila delavske pravice.

V letošnjem letu so te pravice postavljene pred preizkušnjo, saj nam v celoti ne omogočajo opravljanja dela. Prav tako se v teh časih še bolj kot drugače zavedamo tega, da je delo privilegij in ne breme. In šele ko bomo vsi dosegli ta privilegij, bomo dosegli pravi pomen praznika dela.

Zato vam želim lep praznik dela z željo po čimprejšnji povrnitvi normalnih delovnih razmer. •

Vaš župan
Tarik Žigon

OBČINA RENČE-VOGRSKO

Ohranimo skoraj pozabljene zgodbe iz preteklosti

Nema priča preteklosti

Tik preden prečkamo stari renški most in vstopimo v vaško jedro, je pod cesto zid, sestavljen iz kamnov. Čisto običajen zid, na katerem pa sta dva posebna kamna s čitljivo zapisanimi številkami in črkami. Na prvem je najverjetneje izklesana letnica, saj piše »1920L«, medtem ko drugega krasijo črke, domnevno kratice »R. AB.«. Nekdo je pred natanko stotimi leti pustil pečat za nadaljnje rodove. Če številke pomenijo letnico, so črke kratice imena avtorja? Renče so bile med 1. svetovno vojno opustošene in kljub težkim razmeram se je po vojni takoj začela prenova. So oznake povezane z delavcem nove ceste? Je bil to domačin? Živih prič ni več, je pa morda kdo izmed njih nekoč pripovedoval zgodbe tedanjih dni svojim otrokom, vnukom ... Veseli bi bili vsake zgodbe. •

 in Mateja Ščuka

POVABILO:

»Ohranimo skoraj pozabljene zgodbe iz preteklosti«

Če imate tudi sami kakšno nerešeno zgodbo iz naših krajev, mogoče predmet, za katerega ne veste, kam bi ga uvrstili, kar pogumno sporočite v naše uredništvo. Več glav več ve in tako bi lahko skupaj odkrili zgodbe, za katere bi bilo resnično žal, da bi tonile v pozabo.

Kričači vas pogrešajo

Minilo je že kar nekaj dolgih spomladanskih dni, odkar je bila veroučna učilnica v cerkvi Sv. Lovrenca v Bukovici napolnjena s pridnimi otroki, ki glasno in ubrano pejejo pod imenom **Kričači**. Zbor, ki ga sestavljajo otroci iz naše občine in od drugod, je nazadnje prepeval 5. januarja na vsakoletni božičnici, ki je bila letošnje leto odpeta

v župnijski cerkvi Device Marije v Kromberku.

Zaradi takšnih in drugačnih razmer smo morali prekiniti z vajami in posledično tudi z nastopi. Tako so po vodi splavali nastopi ob dnevu žena, občinskem prazniku in gori cerkvenih praznikov s svetim obhajilom in birmo na čelu. Vse to močno vpliva na naš otroški pevski zbor in predvsem na otroke, ki jim petje pri Kričačih pomeni več kot le še ena popoldanska dejavnost.

Pomeni nam prijateljsko vez, ki nas ne združuje v odnosu zborovodkinja – pevci, temveč v odnosu prijateljev, ki nam je petje všeč. Od zadnjega druženja z vami je tako minilo že dolgo časa, zato vsi Kričači že nestrpnost čakamo nove nastope in priložnosti, ko bomo lahko stopili na oder in vam prikazali našo ljubezen do prepevanja. •

 Adrijana Černic Lazić

Brivska dejavnost v naši občini skozi čas

Nekoč je skoraj vsaka vas imela svojo brivnico. Kaj več v zvezi z brivci v naši občini pred začetkom 20. stoletja ni znanega, razen seveda, če deduktivno sklepamo iz literature o brivcih in spletičnih pri grajski in drugi gospodi. Strigli in brili so se večinoma vsi, ženske iz nižjih slojev pa so tako ali tako lase skrivale pod rutami – imele so »fæcou« na glavi.

Dobra poznavalca renške zgodovine, domačina, brata Miran in Radivoj Pahor, predvidevata, da naj bi bil verjetno eden najstarejših brivcev v Renčah **Franc Branko-vič – Francilj Komar** (1888–1962), ki pa v dobesednem pomenu ni bril, marveč je samo »strigel«, torej je bil frizer. Po poklicu je bil sicer zidar, ki je v obdobju med vojnama, delno tudi po drugi svetovni vojni, strigel mlajše in odrasle moške le ob nedeljah v domačem »mizatuk«, v hiši na renškem placu. Kot zanimivost lahko povemo, da je frizersko šolo v sedemdesetih letih prejšnjega stoletja zaključila tudi njegova vnukinja Jožica, ki pa je kasneje opravljala poklic varuhinje v renškem vrtcu.

Med obema vojnama je bil verjetno najbolj znan renški brivec **Avgust Špacapan – Gušto Brivc**, ki je imel brivnico v pritličnem prostoru nekdanjega »Brumatovega«, kjer je bila tedaj znana gostilna, po drugi svetovni vojni je bila tam telovadnica, danes pa je trgovina Mercator. Avgust Špacapan je bil znan organizator OF, po vojni pa se, kolikor je znano, s svojim poklicem ni ukvarjal.

Brivnico v širšem pomenu – torej tudi moško frizerstvo – je imel v Renčah tudi **Joško Petejan – Joško Brivc**, doma iz Sovodenj, priženjen v Renče. Poročen je bil z Zorko Martinuč, doma iz Renč na placu. Joško je imel brivnico v domači hiši, ki je imela vhod ob nekdanji banki, a ta hiša danes ne stoji več. Menda je nekaj časa deloval tudi na Starem placu in v prostoru ob vhodu v današnje prostore Krajevne skupnosti, pred in po drugi svetovni vojni pa je bil v zgornjih prostorih sedeža Občine Renče. Petejan je sredi petdesetih let prejšnjega stoletja z družino emigriral v Kanado, kjer je pred leti umrl.

Med letoma 1955 in 1990 je brivsko dejavnost v Renčah opravljal brivec **Mirko Saksida – Mirče** (1936–2000) od Arčonov. To je bila tudi zadnja brivnica v naši občini vse do tega leta. Sprva je Mirko v življenju imel

drugačne cilje. Najprej je želel postati žnidar (op. a.: krojač), a se je nato premislil in se vpisal v Vajeniško šolo raznih strok v Mekinjah pri Kamniku, smer brivsko-frizerska stroka. Šolo je uspešno zaključil in pridobil naziv brivec. Tudi Mirko je svoje poslanstvo opravljal v samem središču Renč, v zgoraj opisanem prostoru (op. a.: v prostoru ob vhodu v današnje prostore Krajevne skupnosti, takrat Renče št. 18). V skrajni bližini brivnice so imele svoj dom tudi trgovina, železnina, kmetijska trgovina, trafika, pošta, banka, gostilne ... Vas je bila polna življenja. Mnogi se še zdaj spominjajo Mirkovega dela in živih debat v brivnici. Vrsto let so v zvezi z njim in njegovim značajem krožile hudomušne zgodbe. Bil je aktiven krajan, kolikor je sogovorcema znano, še posebej v balinarski sekciji.

Za Bukovico in Volčjo Drago smo dobili podatke le od starejšega krajana, ki pravi, da je v letih 1946 in 1947 v »Wlerjevi« hiši v Volčji Dragi (op. a.: današnja Prenočišča Kogoj) deloval italijansko govoreči brivec. Sogovornik se spominja, kako mu je mama naročila, naj brivcu reče, da ga postriže »al kartočo« (op. a.: al cartoccio).

Četudi na Vogrskem ni bilo brivnice, to ne pomeni, da Vogrini niso bili brivci. **Jože Beltram** je okrog leta 1948 odšel v Ljubljano na šolanje za brivca. Ta dogodek je celo popestrila glasba Pihalnega orkestra Vogrsko. Kasneje je Beltram delal kot brivec v Novi Gorici. **Mirko Plahuta** je delal kot brivec v salonu v Novi Gorici nasproti Park hotela. **Alojz Lah** je bril v šempetrskem salonu. **Karlo Jarc** in **Francil Žižmond** pa sta veljala za domača brivca, ki sta Vogrinom rada uredila brade kar na domu.

Biti brivec ni le dejavnost, to je del življenja, del kulturne dediščine. Brivnica ni le prostor za striženje in urejanje brade, ampak je bila od nekdaj središče druženja, srečevanja... Če si hotel izvedeti kakšno informacijo, si jo zagotovo izvedel v brivnici.

Odprtje Brivnice Baron – obujanje dragocene kulturne dediščine

S 4. majem je vlada sprostila nekatere ukrepe za zajezitev epidemije, med drugimi so svoja vrata ponovno odprli tudi frizerski saloni. Ravno na ta dan se je v naši občini po treh

desetletjih mirovanja odprla prava moška brivnica – Brivnica Baron.

Lastnik nove brivnice je 40-letni **Matevž Furlan** iz Renč. Domačini ga poznajo predvsem kot dobrega glasbenika, vendar je Matevž najprej opravil trgovsko šolo. Izhaja namreč iz trgovske družine in tako je tudi svojo poklicno pot začel kot trgovec, nato pa je bil skoraj 20 let komercialist na terenu. Pred tremi leti je začutil, da mora v življenju nekaj spremeniti. Porodila se mu je ideja, da bi ustvaril svoj brivski salon, ki bi bil res nekaj posebnega. Ta želja je pri njem sicer bila prisotna že dlje časa, saj je že kot fantič velikokrat opazoval tedanjega renškega brivca Mirka Saksido.

Ideje so bile jasne, manjkala pa je le ena, ključna stvar – prava izobrazba. Septembra 2018 se je Matevž vpisal v frizersko šolo, ki jo je kljub redni službi in številnim drugim obveznostim v življenju opravil v letu in pol. Ves čas so ga podpirali in mu stali ob strani družina in prijatelji. Veliko večerov so preživeli skupaj in zbirali ideje, kako in kje narediti brivski salon. Ko so bile ideje

popredalčkane, so pljunili v roke in resno začeli z delom. Matevž je skupaj s prijatelji **Borisom Rusjanom, Tomijem Špacapanom, Denisom Čotarjem in Edijem Žoržem** začel ustvarjati: izdelovali in renovirali so unikatne izdelke, ki bi krasili salon.

Trdno in zahtevno delo je bilo poplačano: ko vstopiš v salon, te objame toplina domačnosti. Skrbno izbrano več kot 100 let staro pohištvo je s pomočjo restavradorja Borisa Rusjana dobilo nov sijaj, nov videz in novo dušo. Salon bogatijo stari brivski predmeti, ki jih marsikdo od nas sploh ne pozna ali pa je nanje že zdavnaj pozabil. In zazdi se ti, da se je čas zaustavil neke sredi prejšnjega stoletja, v času naših nonotov in pranonotov.

Tudi Brivnica Baron je v središču – v središču vasi Bukovica in v samem središču naše občine. Brivcu Matevžu želimo, da bi tudi njegov salon postal središče druženja, kot so ti bili v tistih starih časih. •

 Mateja Ščuka
 Denis Čotar, Mateja Ščuka, osebni arhiv družine Saksida

Ali smo odrasli otrokom v zgled?

22. april – svetovni dan Zemlje

Svetovni dan Zemlje je bil prvič organiziran pred petdesetimi leti (leta 1970). Od takrat se ga redno obeležuje v več kot 190 državah, tudi v Sloveniji.

Učenci 5. razreda **Podružnične osnovne šole Vogrsko** smo ga obeležili s pisanjem spisov, zgodbic, pesmi in pisem. Zemlji smo za rojstni dan podarili drevesa.

 Učiteljica Rut Jarc in učenci 5. razreda Vogrsko

Naša Zemlja

*Naša Zemlja je zbolela,
kliče na pomoč.*

*Da bo zdravja še imela,
pomagajmo ji na vso moč.*

*Vse odpadke zdaj ločujmo,
s pitno vodo kar varčujmo,*

*z bio vrečko nakupujmo,
čim manj plastike izdelujmo.*

*Na potep pa kar s kolesom,
s tem pomagamo drevesom,*

*še živalice bodo vesele,
ker bodo neokrnjene gozdove imele.*

*Poskrbimo, da se bo Zemlja še naprej
vrtela okrog Sonca,*

*da temu nikdar ne bo konca,
da bodo ptički vedno veselo žvrgoleli*

in da se vsi lepo bomo imeli.

 Karin Jermol

Planet Zemlja

Naš planet Zemlja ima čudovito naravo. Lepo mi je, ko se zjutraj zbudim in vidim lep sončni vzhod, zeleno pokrajino in čudovit razgled daleč naokrog. Žal pa ni povsod tako.

Strah me je, ko vidim, kako v drugih krajih primanjkuje vode. Da bi ljudje preživeli, morajo prehoditi več kilometrov, da pridejo do nje. Mogoče se bo enako zgodilo tudi nam. Onesnaževanje vode, zemlje in zraka je problem, ki bi ga morali čim prej rešiti.

Zaradi onesnaževanja je nevarnost, da bo še več naravnih katastrof – suš, poplav, plazov, toč in viharjev. Trpijo tudi živali in rastline, ki jim preti izumrtje.

Naš planet lahko očistimo in spremenimo. Namesto bencinskih vozil, bi uporabljali električna. Več bi kolesarili in hodili. Električno bi proizvajali s pomočjo sončne energije. Embalažo bi izdelovali iz naravnih materialov.

Vsak izmed nas bi moral odgovorno ravnati s smetmi, jih ločevati, uporabljati manj vode in elektrike. Naš planet nam bo hvaležen.

 Fili Nemeč

Dragi Vogrini in Vogrinke

Včeraj sem se sprehodil po naši lepi občini in bil razočaran. V naši občini imamo toliko lepe narave, mi pa jo uničujemo. A se zavestate, kaj so nam pustili naši predniki in kaj mi zapuščamo našim naslednikom.

Ob cesti sem videl veliko pločevink, vrečk in rokavic. A je res tako težko prinesiti odpadke domov. V šoli nas učijo kako ločevati odpadke, vprašajte vaše otroke, naj vam pomagajo ločevati odpadke tudi doma.

Ogledal sem si film Žejni svet in videl, kako malo pitne vode imajo v nekaterih državah. Mi smo lahko srečni, da je imamo dovolj. Da lahko samo odpremo pipo in že imamo vodo v kozarcu. Le kako dolgo bo še tako? Tudi vodo onesnažujemo. Vprašajte se sami pri sebi, bi lahko šli v službo peš ali s kolesom namesto z avtomobilom. Tako ne boste škodili sebi, ker se boste še razgibali in naredili nekaj dobrega za lepši jutri.

Zato vas še enkrat prosim, ločujte odpadke, ne mečite jih v naravo. Varčujte z vodo! Ne onesnažujte zraka!

Če bomo nadaljevali z odlaganjem odpadkov v naravi, je samo vprašanje časa, kdaj bomo tudi mi ostali brez pitne vode.

Če bomo stopili skupaj in prenehali s tem škodljivim ravnanjem, bomo lahko uživali v naši čudoviti naravi. Stopimo skupaj! Skupaj zmoremo!

 Žan Fornazarič

Vesoljček Titi in Zemlja

Vesoljček Titi je eden najbolj radovednih vesoljčkov v svoji vasi na planetu Mars. Titija zelo zanima naš planet Zemlja in ima veliko vprašanj o njem.

Neke čudovite marsovske sobdelje Titi vpraša starše, če lahko gredo na izlet na Zemljo. Starša nekaj časa premišljujeta, nato pa privolita. Odpravijo se v marsomobil in odidejo. S hitrim marsmobilom potujejo kakšno uro. Ko pred seboj zagledajo modrozeleni planet, Titi vzklikne: »Juhu, to je Zemlja!«

Pristanejo na obali in vidijo čudne stvari, ki plavajo na vodi in ležijo tudi na tleh. Titijeva mama Tita zagleda želvico, ujeta v – majhno vrvico. Na želvičino srečo jo rešijo. Želvica se zahvali in odplava. Nato Titi, mama in očka pomočijo noge v vodo. Zelo čuden občutek imajo. Mimo pride rak in jim razloži, da je to voda.

Titi se z družino odpravi nazaj v marsomobil in poletijo naprej. Prisperejo do mesta, kjer pristanejo na strehi bloka. Na ulici Titiju nekaj smrdi. Seveda Titi ne ve, da so to izpušni plini avtomobilov. Tedaj se mimo prikrade mačka Mika. Predstavi se in jim pove, kaj je ta neprijeten vonj. Odpelje jih v park. Ljudje vesoljčkov na srečo ne vidijo, zato se lahko mirno sprehajajo. Tu spoznajo veliko živalskih prijateljev. Med sprehodom se Titi spotakne in nesrečno zaplete v plastično vrečko. Očka in mama se tedaj spomnita kupa podobnih stvari na obali. Z drevesa jih opazuje ptica in prisluhne pogovoru. Oče Tito vpraša, kaj so stvari, ki visijo z dreves. V tem hipu švisne mimo ptica. Pove mu, da so to smeti in odpadki. Titijevo družino jezi tako malomaren odnos ljudi. Odločijo se, da bodo Zemljo očistili. A ne vedo, kako naj se dela lotijo. Mika in ptica se spogledata in izgineta. Kmalu se vrneta v družbi drugih živali. Odločno poberejo vrečke s tal in vanje začnejo zlagati ostale odpadke. S skupnimi močmi jim uspe očistiti park. Polne vrečke odnesejo v smetnjak ob vhodu v park.

Titi, Tita in Tito se zahvalijo novim prijateljem in se od njih poslovijo. Na poti domov je Titi zelo vesel, da je pomagal pospraviti in dobil nove prijatelje. Zelo rad jih bo spet obiskal.

Živa Gregorič

Kljub prekinitvi športnih aktivnosti se v ND Renče nadaljujejo investicije v infrastrukturo za nadaljnji razvoj društva

Glede na situacijo, ki se je pojavila v mesecu marcu, in s tem povezanim preprečevanjem širjenja koronavirusa (covid-19) se je vodstvo **ND Renče** zaradi varnosti svojih članov in ostalih soudeležencev v tekmovanju odločilo, da do preklica prekine vse športne aktivnosti v klubu.

Kjub zunanjim okoliščinam, ki so onemogočile izvedbo tekmovanja in vadbenege procesa, društvo ni mirovalo. Potekala so obnovitvena in vzdrževalna dela na infrastrukturi. Obnovljeni so bili klubski prostori in namakalni sistem na nogometnem igrišču. Vzporedno z vzdrževanjem infrastrukture pa intenzivno poteka tudi planiranje dela za naslednjo sezono s ciljem, da privabimo v društvo čim več novih članov in članic, ki imajo strast do nogometa. •

NK Renče

Nova pridobitev v PGD Renče–Vogrsko

Spoštovani občanke in občani,

Prostovoljno gasilsko društvo Renče–Vogrsko je nabavilo rabljeno gasilsko vozilo za gašenje gozdnih požarov GVGP-2, TAM 110 T7 BV 4X4.

Namen uporabe vozila

Večje gasilsko vozilo za gašenje gozdnih požarov GVGP-2 je namenjeno prevozu osnovne enote za gašenje gozdnih požarov in potrebne opreme. Služi za gašenje manjših in srednje velikih požarov v naravnem okolju, lahko pa

je tudi osnovna enota gašenja velikih gozdnih požarov. Prav tako je uporabno za gašenje vseh drugih začetnih požarov. (Vir: Tipizacija gasilskih vozil, Gasilska zveza Slovenije, 27. 2. 2020.)

Gasilsko vozilo je bilo nabavljeno izključno z zbranimi prostovoljnimi prispevki, ki so jih prispevali občani Občine Renče–Vogrsko ob delitvi koledarjev za leto 2020 v obdobju december 2019–januar 2020.

PGD Renče–Vogrsko
se
ZAHVALJUJE

krajanom vseh treh krajevnih skupnosti

- KS Bukovica–Volčja Draga,
- KS Renče in
- KS Vogrsko,

ki so prispevali prostovoljne prispevke za delovanje in razvoj društva.

Z gasilski pozdravom »NA POMOČ«.

 in Gasilke in gasilci
PGD Renče–Vogrsko

Družabno dobrodelno srečanje na Vogrščku

Člani **Konjeniškega društva Soča** smo letos organizirali sedmo družabno dobrodelno srečanje na travniku ob jezu Vogrščka. Medse smo povabili vse člane, ljubitelje konj in narave ter prijatelje. Povabilu so se odzvali ljubitelji od Kočarida, Banjške planote, Vipavske doline do Logatca, celo iz Kranja so prišli. Namen srečanja je druženje ob hrani in pijači ter zbiranje prostovoljnih sredstev, ki jih podarimo tega potrebnim, ob vsem tem pa imeti se lepo.

Srečanje smo vsako leto organizirali konec marca kot prvo druženje v letu, letos smo se zaradi omejitev zbrali 31. maja v sončnem vremenu ob prelepem Vogrščku. Uživali smo v prijetni družbi in odličnih domačih specialitetah – salami, šunki, siru, panceti, frtalji, kruhu s čebulo, ocvirkovci – ter pijači. Stekli so pogovori, kako je bilo do sedaj, in snovali so se plani za naprej. Čakajo nas pohod po Konjenških poteh, petindvajseta Posoška konjenica

na Kočevsko, jahanje po peščeni plaži Bibione v Italiji in drugo.

Glavni namen druženja pa je zbiranje prostovoljnih sredstev, ki jih prispeva vsak udeleženec in jih nato podarimo nekemu, ki jih zares potrebuje. Letošnji zbrani denar bomo podarili **Medobčinskemu društvu slepih in slabovidnih Nova Gorica** za njihove potrebe.

Zahvalil bi se vsem, ki ste prišli na srečanje, za dobro voljo, nasmeh, prinesene dobrine in prispevani denar ter zaposlenim pri Hidrotehniku za prostor ob jezeru.

Konjeniški pozdrav. •

 Srečko Špacapan
 Denis Čotar

Delovanje Društva upokojencev Renče v prehodu v pomlad

Zaradi neprijetnega virusa covid-19 sta bila naše delo in družnje močno okrnjena in to od druge polovice marca dalje.

Po novoletnih praznikih smo do uvedbe karantene imeli družjenja ob igranju kart, ročnih delih, redno tedensko telovadbo ter šli na zimski izlet in se pripravili na prihajajoče pustovanje.

kjer so nam pripravili kratko predstavitev njihove bogate ponudbe. Normalno, da iz take predstavitve in ponudbe nismo odšli praznih rok, temveč bogato založeni. Zatem smo pot nadaljevali mimo Visokega, kjer je spomenik znamenitega Poljanca Ivana Tavčarja, Škofje Loke in prispeli v Kranj.

Tega dne je bila pustna sobota in po mestu je potekal Prešerni karneval. Gre za karneval uličnih norčavosti, ki odganjajo zimo in pri-

Zatem smo v torek, 25. februarja – praznik pusta – organizirali vsakoletno pustno prireditev, ki vključuje peko pustnih slaščic, značilnih polpetkov, kuhanega vina in čaja. Dobrote smo na zunanjih stojnicah ponujali mimoidočim. Čeprav je bilo vreme nekam kislo, je bil odziv primeren.

S turistično agencijo smo se že v začetku leta dogovarjali tudi za izvedbo tridnevnega izleta po Srbiji v mesecu juniju. A ker nas je

Na čudovito sončno soboto, 22. februarja, smo se odpravili na izlet po Gorenjski. Naša prva postaja je bil kraj Žiri. Z vodičem smo si ogledali razstavo o čevljarstvu, Žireh in Žirovcih skozi čas ter izvedeli tudi nekaj o utrdbah, saj so del znamenite Rupnikove linije. Zatem smo se odpravili po Poljanski dolini do Gorenje vasi, do priznane Sirarne Pustotnik,

kličejo pomlad. Ulice in trgi so bili obarvani v pustne odenke, po njih so se sprehajale pustne maske, štajerski kurenti, gospoda iz Reke (Hrvaška) itd. Ogled Kranja smo zaključili pri Prešernovem spomeniku. Po kar pestrem in »napornem« dnevju smo se odpravili na zasluženo večerjo in zatem pot nadaljevali proti domu.

karantena zaustavila, smo morali dogovorjeni izlet stornirati. V kolikor se bodo razmere stabilizirale, nam tudi omenjeni izlet ne bo pobegnil. Zelo radi se družimo in pohajamo. •

 in DU Renče

Jogijski Namig – Surya Namaskar oziroma Pozdrav soncu

»*Sonce si moramo vizualizirati, tudi ko ga ne vidimo. Del Surya Namaskar je resnična zmožnost videti sonce znotraj nas samih.*«

Čas epidemije nas je soočil z dejstvom, kako zelo neprecenljivo je naše zdravje v telesu in duhu. V sledečih vrsticah bi vam rada predstavila eno najbolj poznanih jogijskih sekvenc – Surya Namaskar oziroma Pozdrav soncu.

Sanskritsko ime *surya* se nanaša na sonce, *namaskar* pa pomeni »pozdravi«. V jogi predstavlja sonce energetski kanal, ki prenaša vitalno silo in daje življenje. Obenem je sonce simbol čistosti, jasnosti in zavesti. Gre za dinamični sklop dvanajstih asan, jogijskih poz, ki ne izvirajo iz primarne ali starodavne joge.

Učinkovita sekvenca rahlja, razteza, masira in čvrsti vse sklepe, mišice in notranje organe telesa. Prav zaradi te svoje mnogostranskosti in uporabnosti je to ena najkoristnejših metod, ki vnaša zdravo, krepko, aktivno in vitalno življenje. Gre za idealno prakso, ki dobro vpliva na zdravje in posledično tudi na dobro počutje. Idealen čas izvajanja te vadbe je ob sončnem vzhodu oziroma ob najbolj mirnem času v dnevu, ko imamo želodec še prazen. Pozdrav soncu je odlična jutranja vadba, ki zbudi telo, umiri um in nas napolni z občutkom hvaležnosti za nov dan. Pomembno je, da vsak gib izvedemo skladno s svojim dihanjem.

POSTOPEK:

1. položaj: Stojimo vzravnan na začetku joga podlage, noge so postavljene ena ob drugo. Težo enakomerno in aktivno razporedimo na obe stopali. Hrbtenica je poravnana, ramena so sproščena. Z vdihom dvignemo roke nad glavo, z izdihom sklenemo dlani v višini prsi (poza molitve).

2. položaj: Z naslednjim vdihom dvignemo roke nad glavo in jih rahlo nagnemo nazaj. Pri tej pozi je naš namen raztegniti celotno telo – od pet na nogah do prstov na rokah. Za večji razteg potisnemo medenico nekoliko naprej in z rokami silimo navzgor (in ne toliko nazaj).

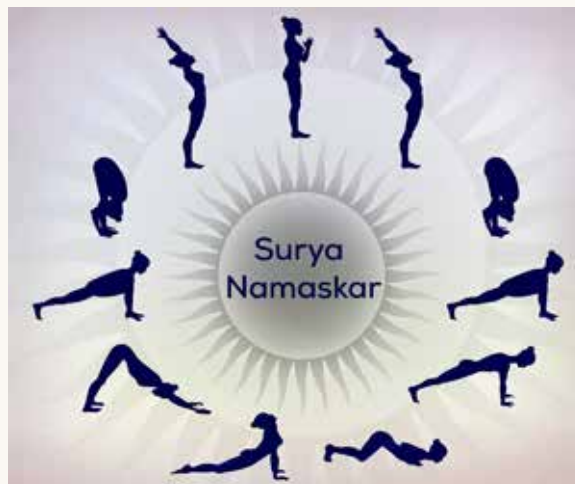
3. položaj: Z izdihom gremo s trupom v predklon in pri tem pazimo, da ostaja naša hrbtenica vzravnan. Sklonimo se toliko, kolikor zmoremo – če lahko, se s prsti ali celo dlanmi dotaknemo tal, noge naj bodo v kolenih iztegnjene. Ob tem naredimo globok vdih.

4. položaj: Z naslednjim vdihom stopimo z desno nogo čim bolj nazaj v izpadni korak (koleno lahko poljubno odložimo na podlago). Leva noga ostane na istem mestu, pokrčimo jo v kolenu. Dlani lahko ohranimo na tleh ali pa jih sklenemo v molitven položaj in iztegnemo roke visoko proti stropu. Ob tem pazimo na ravnotežje.

5. položaj: Nov vdih nas vodi do novega položaja. V zahodni civilizaciji to pozo

7. položaj: Kontroliran vdih sproži naslednjo asano. Na tla spuščamo boke in noge vse do ležečega položaja. Počasi in previdno začnemo iztegovati komolce, usločimo hrbet in potiskamo prsni koš naprej do položaja kobre. Glavo lahko nagnemo rahlo nazaj. Stegna, kolki ostajajo na tleh, roke pa podpirajo trup. Ta ležeči zaklon izvajamo previdno – pomembno je, da se v položaj ne potiskamo, ampak nas v kobro dvigujejo hrbtne mišice.

8. položaj: Z izdihom začnemo z dvigom kolen od tal, sledi dvig medenice, bokov. Iztegujemo noge in roke, tako da hrbet z nogami oblikuje trikotnik oziroma strešico. Glavo spustimo med roke. V končnem položaju poskušamo obdržati pete na tleh in pritegniti glavo proti kolonom.

9. položaj: Na tej točki se začnejo položaji ponavljati oziroma vračati k začetku. Iz poze strešice stopimo z desno (začetno) nogo med dlani na začetek podlage. Zopet smo v izpadnem koraku (glej položaj 4), le da je tokrat desna noga med dlanmi. Z boki silimo rahlo proti tlu, da tako dosežemo razteg v stegenskih mišicah in v predelu bokov.

10. položaj: Z izdihom priključimo levo nogo desni, roke pa ostajajo (če lahko) na tleh. Če

poznamo pod imenom plank, deska, oziroma statična drža, v jogi pa se imenuje *Kumbhakasana*. Iz prejšnje pozicije izpadnega koraka se v 5. položaj premaknemo z vdihom in priključitvijo leve noge k desni proti koncu podlage. Telo imamo torej v ravni liniji vse od pet do glave, ramena so tik nad zapestji. Ob tem pazimo, da zgornji del hrbta ne pade med lopaticami. Če je ta statična drža pretežka, lahko odložimo kolena na podlago.

6. položaj: Če držimo vzravnan desko, v naslednjem koraku spustimo na podlago kolena, nato prsni koš in brado. Pogled imamo usmerjen naprej. V zadnjem koraku tega položaja se torej tal dotikajo prsti nog, kolena, prsi, dlani in brada (zato pravimo temu položaju tudi asana osmih stičnih točk). Zadnjica, kolki in trebuh ostajajo dvignjeni. Rahlo zadržimo izdih.

je potrebno, lahko rahlo pokrčimo kolena, za večji razteg pa jih ohranjamo iztegnjene. Z nosom se poskušamo dotakniti kolen. Zopet smo v položaju stoječega predklona, ki je enak tistemu v položaju 3.

11. položaj: Z naslednjim vdihom peljemo hrbtenico proti vzravnan drži. Skladno z dvigovanjem hrbtenice se dvigujejo tudi roke, ki potujejo iztegnjeno nad glavo, rahlo jih nagnemo nazaj. Pogled sledi položaju rok.

12. položaj: Z izdihom spustimo roke pred prsni koš v položaj molitve. Pozorni smo na občutke, ki jih je v našem telesu spodbudil Pozdrav soncu.

Začnemo nov krog asan, le da je tokraj noga, ki stopa nazaj, leva. Ko zaključimo

vseh dvanajst položajev, smo opravili prvi krog Pozdrava soncu.

Pozitivni učinki na telo

- Izboljšuje krvni pretok v telesu.
- Asana je sestavljena iz številnih vdihov in izdihov, kar pomeni, da pljuča doživljajo konstantno ventilacijo.
- Kri postaja sveža in polna kisika.
- To posledično pomaga pri zmanjševanju toksinov v telesu.
- Uredi red mensturalni cikel.
- Pri nestalnem in nerednem mensturalnem ciklu lahko ta rutina ustvari ravnotežje in regulira menstruacijo.
- Poveča ustvarjanje mleka pri doječih mamih.
- Izboljšuje kožo in lase.
- Ohranja mladost in zdravje ne glede na starost.
- Ker pospešuje krvni pretok v telesu, ima posledični vpliv na zdrav videz obraza.
- Zaustavi znake staranja in gubanja kože.
- Pomaga proti tesnobnim občutkom.
- Ima močan pomirjajoči učinek.
- Izboljša spomin in krepi živčni sistem.
- Stabilizira aktivnost ščitnice in endokrinih žlez.
- Zmanjšuje stres.
- Spodbuja pomirjenost.
- Otrokom pomaga pri izboljšanju koncentracije in umiritvi uma.
- Ohranja zdravje celotnega telesa.
- Dobro vpliva za pljuča.
- Zmanjša možnosti za tuberkulozo.
- Ker spodbuja krvni pretok, to pozitivno vpliva na zmanjšanje težav pri krvnem pritisku in pri neenakomernem razbijanju srca.

Pozor

- Pred izvedbo asane je potrebno ogrevanje.
- Asane naj ne izvajajo dekleta po prvih treh mesecih nosečnosti.
- Asana ni primerna za posameznika s hernijo in visokim krvnim pritiskom ter osebo, ki je doživela srčni infarkt ali kap.
- Posamezniki s težavami v hrbtenici naj bodo pri izvedbi asane pod nadzorom učitelja.
- Prav tako naj dekleta v času menstruacije te asane ne izvajajo. •

 in Hana Šuligoj

GODBENIŠKA ŠOLA VOGRSKO VABI K VPISU

KOGA? Otroke stare nad 7 let.

ZAKAJ? Da bi se naučili igrati kakšen instrument in spoznali čudoviti svet glasbe. Skupaj se bomo družili tudi na glasbenem vikendu, različnih delavnicah, pripravljali interne nastope in koncerte ter se udeležili različnih tekmovanj.

KJE POTEKA POUK? V Zadržnem domu na Vogrskem.

KDAJ JE VPIS? Od 1. 6. 2020 do 30. 6. 2020.

INFORMACIJE IN PRIJAVNICA:

- <http://www.godbeniskasolavogrsko.si/>
- gs.vogrsko@gmail.com

KTD Vogrsko
Godbeniška šola Vogrsko

Prijazno naravi

Prepričani smo, da imate tudi vi bogato zakladnico izkušenj, kako z učinkovitimi domačimi pripravki ohraniti zdrav vrt.

Nekaj praktičnih nasvetov za začetek:

- **LISTNA PEGAVOST:** solata, peteršilj, krompir – škropimo s čajem iz preslice 3 dni zapored.
- **RJA:** paradižnik, jajčevac, hren, artičoke, stročnice – čaj iz preslice 3 dni zapored.
- **LISTNA UŠ:** škropivo iz kopriv, staro 2 dni, 2-krat v nekaj dneh.
- **GOSENICE KAPUSOVEGA BELINA:** škropivo iz paradižnikovih listov, tri dni zapored.
- **SIVA PLESEN:** čaj iz poljske preslice ali koprive, 3 dni zapored.

Delite z nami vaše dragocene izkušnje. Pišite nam na naslov: **obcinsko.glasilo@rence-vogrsko.si**. •

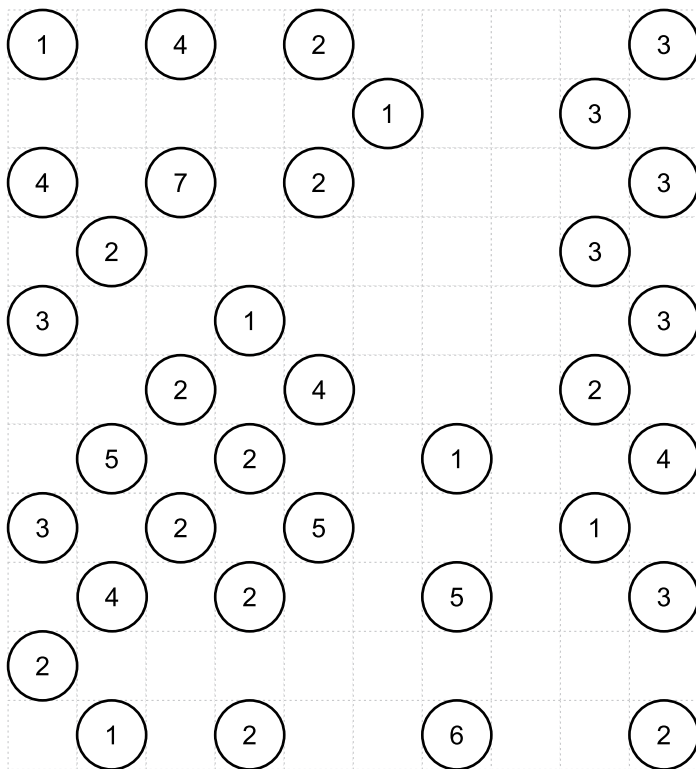
 Renata Tischer

Nagradna igra HASHI (mostovi)

Igra Hashi izhaja iz Japonske. Zasnovana je na pravokotni ureditvi otokov, kjer številka na otoku pove, koliko mostov iz njega izhaja. Cilj igre je medsebojno povezati vse otoke, pri čemer je potrebno upoštevati, da:

- 1. iz otoka izhajata **največ dva** in **najmanj en most**, (najmanj ena oziroma največ dve črti)
- 2. **mostov ni dovoljeno povezovati poševno**, ampak **samo vodoravno** in **navpično** (ne po diagonali),
- 3. ko so mostovi medsebojno povezani, tvorijo celoto med seboj povezanih mostov, po katerih lahko prideš do vsakega otoka,
- 4. **mostovi – črte se med seboj ne smejo križati**.

Namig: začnjam z lažjimi primeri. Vedno pogledamo tiste številke, ki so največje, in jih prve povežemo, nato povežemo vogalne številke in nato ugotovimo, kateri otočki so sami. Veliko sreče pri reševanju, upam, da boste vzeli igro za svojo.

odreži in pošlji

ime in priimek:

naslov:

telefon:

avtor Roland Tischer

Nagradna igra »HASHI«, Brivnica BARON

Poskušajte rešiti zgornjo igro mostovi in nam jo rešeno pošljite do **15. septembra 2020** na naslov: OBČINA RENČE-VOGRSKO, Bukovica 43, 5293 Volčja Draga, s pripisom **»Nagradna igra HASHI«**. Med pravnimi rešitvami bomo izžrebali tri nagrajence. Nagrade poklanja **Brivnica BARON**, Bukovica 43, 5293 Volčja Draga.

NAGRAJENCI ZA PRAVILNO REŠITEV NAGRADNE IGRE »HASHI«, NOE-WINE BAR & RESTAURANT IZ PREJŠNJE ŠTEVILKE:

Izmed prispelih pravilno rešenih rešitev je bila izžrebana:

1. **Nina Jug**, Renče

Čestitamo. Nagrada vas čaka v Noe - Wine bar & Restaurant.

3	6				4
			2		
			3	5	
2	2	2		5	
					2
	8			2	3

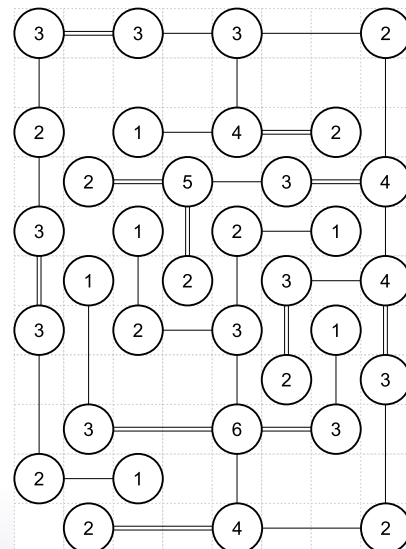
SHIKAKU

Navodila:

številka v polju pove, koliko kvadratov ali pravokotnikov je potrebno narisati (obrisati), da dobimo pravilno rešitev.

Noben kvadrat ne sme ostati prazen. Če je noter npr. št. 2, narišemo (obrišemo) dva kvadratka, če je 3 pa tri kvadratke.

Opozorilo: rešitev je lahko kvadrat ali pa pravokotnik in ne črka L.

REŠITEV IZ PREJŠNJE ŠTEVILKE

OBJAVA REKLAMNIH OGLASOV

V Občinskem listu lahko objavljate reklamne oglase.

Cenik reklamnih oglasov:

2 strani	297 x 210 + 4 mm dodatka za porezavo	400 EUR
1 stran	297 x 210 + 4 mm dodatka za porezavo	250 EUR
1/2 strani	186 x 132 mm	150 EUR
1/4 strani	91 x 132 mm	100 EUR
1/8 strani	91 x 64 mm	60 EUR

(Cene so brez DDV.)

Oglasi morajo biti pripravljene v formatu EPS, Ai ali v visokoresolucijskem PDF-ju, v CMYK-barvnem prostoru, slikovni del 304 dpi in tekst v krivuljah. V kolikor gre za celostranski oglas, mora ta vključevati še 4 mm dodatka za porezavo (Bleed 4 mm).

NAVODILO ZA POŠILJANJE PRISPEVKOV

Članke za objavo v Občinskem listu je treba poslati na naslov: **obcinsko.glasilo@rence-vogrsko.si** s pripisom »ZA OBČINSKI LIST«.

- Tekst naj bo pisan v formatu »Microsoft Office Word«.
- Fotografije naj bodo v formatu JPG, PSD ali TIF in v čim boljši resoluciji, ločene od teksta.
- Tekst in fotografije naj bodo v e-mailu pripete kot »Priponke«.
- Teksti in avtorji fotografij naj bodo podpisani s polnim imenom in priimkom.
- Nepodpisanih tekstov ne bomo objavljali.
- Če so prispevki preveliki (datoteka presega 10 MB), naj se prispevek pošlje v več delih.
- **Prosimo, da se držite rokov oddaje prispevkov (naslednjič do 15. 9. 2020)!**

SHIKAKU

			5	
2			3	
2		3		6
2	2			6
2			3	

OBČINA RENČE-VOGRSKO

Polžki s sirom in šunko

Prihaja poletje in z njim tudi čas piknikov in oddiha v naravi. Poleg čevapčičev in ostalih mesnih jedi lahko naredimo tudi kakšno izjemo.

Namesto kruha rajši postrežemo s polžki, ki so pripravljene res mimogrede in bodo v trenutku pošli. Če imamo gostov več, količino podvojimo.

Sestavine:

- 1 zavojček listnatega testa
- 150 g sira
- 100 g kuhane šunke

- paradižnikova omaka
- origano, sol in poper

Priprava:

Paradižnikovo omako začинimo s soljo, poprom in origanom. Sir narežemo na rezine. Testo razgrnemo, premažemo z omako in obložimo s kuhano šunko in sirom. Testo zavijemo v zvitek in ga narežemo na 1,5 cm tanke rezine. Položimo jih na pekač, obložen s papirjem za peko, in pečemo 20 minut v pečici, ogreti na 200 °C. Vsem želim lepo poletje brez

nadležnih virusov, v jeseni pa tudi nove recepte.

Pozdravljeni in dober tek. •

✍ Renata Tischer
📷 Roland Tischer

IŠČEMO IGRALCE

Pod okriljem **Kulturno-turističnega in športnega društva Bukovica-Volčja Draga** že nekaj časa deluje tudi **dramska sekcija**, ki skrbi za gledališko plat občine. Zato medse **vabi vse igralce in igre željne**, da skupaj ustvarite nove igre in odrske nastope za zabavo obiskovalcev raznovrstnih prireditev.

Vse, ki bi na odru radi nastopali, vabijo na avdicijo.

Javite se lahko vsi od najmlajših do najstarejših, tudi iz drugih občin in ne le iz Občine Renče-Vogrsko. Prijave zbira **Samuel Baša** na telefonski številki **041 664 637**.

Prisrčno vabljeni.

Ste se kdaj spraševali, od kod imena krajev v naši občini?
Ste morda kdaj okoli teh imen prepletali svoje zgodbe? Ste?

V tem primeru vas vabimo,
da sodelujete na literarnem natečaju, ki ga razpisuje Občina Renče-Vogrsko
v sodelovanju z Uredniškim odborom Občinskega lista.

LITERARNI NATEČAJ

»MOJ KRAJ IMA PRAV POSEBNO IME«

Namen natečaja je, da imena krajev Občine Renče-Vogrsko dobijo svojo zgodbo.
Zakaj ravno takšno ime?

Zanima nas vaš domišljjski svet. Katere zgodbe prepletate okoli imen
Vogrsko, Dobrava, Volčja Draga, Bukovica, Renče in Oševljek?

So v ozadju napete in herojske zgodbe, morda živalski svet, ali pa velika ljubezenska zgodba,
morda čisto preprosto kmečko življenje ali trdo delo?

**Pri tem ni pomembna resničnost podatkov, ampak vaša interpretacija izvora teh imen.
Vlijte življenje našim krajem in njihovo zgodbo delite z nami.**

Celoten razpis s pogoji in navodili najdete na spletni strani
Občine Renče-Vogrsko pod **zavihkom Razpisi**.

Za vse informacije se lahko obrnete na telefonsko številko 05 338 45 00,
elektronski naslov info@rence-vogrsko.si ali se zglasite v glavni pisarni
Občine Renče-Vogrsko, Bukovica 43, 5293 Volčja Draga.

Sedaj pa nabrusite peresa in tipkovnice ter prelijte svoje ideje na papir.
Mi že nestrpno pričakujemo, da preberemo, kakšne zgodbe ste spletili
okoli naših lepih krajev.

Rok za oddajo prispevkov za naslednjo številko
Občinskega lista je

15. september 2020

Naslov za pošiljanje
prispevkov za Občinski
list: obcinsko.glasilo@rence-vogrsko.si
s priložim: ZA
OBČINSKI LIST